DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 28 lutego 1946 r.

Nr 2

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

USTAWY: Str.

Poz. — 11 z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej . . . 34
„ — 12 z dnia 3 stycznia 1946 r. o zakładaniu nowych przedsiębiorstw i popieraniu prywatnej inicjatywy w przemyśle i handlu . . . 37
„ — 13 z dnia 3 stycznia 1946 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego Polskie Linie Lotnicze „Lot" . . . 37
„ — 14 z dnia 3 stycznia 1946 r. o dodatku naukowym do uposażenia . . . 38

DEKRETY:

Poz. — 15 z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym . . . 39
„ — 16 z dnia 8 stycznia 1946 r. o rejestracji i obowiązku pracy . . . 45

OBWIESZCZENIA:

Poz. — 17 Prezydenta Krajowej Rady Narodowej z dnia 14 stycznia 1946 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych . . . 46
„ — 18 Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 stycznia 1946 r. o utracie mocy obowiązującej dekretów: o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego Polskie Linie Lotnicze „Lot" oraz o dodatku naukowym do uposażenia . . . 50

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU:

Poz. — 19 z dnia 30 listopada 1945 r. o ustaleniu ceny zapałek . . . 51

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz. — 20 z dnia 25 stycznia 1946 r. L. D. III. 59929/4164/7/45 w sprawie przyjmowania biletów skarbowych na należności Skarbu Państwa oraz na kaucje i wadia . . . 51
„ — 21 z dnia 27 stycznia 1946 r. L. D. V. 65513/1-18/138/45 w sprawie wpłat gotówki pobranej przez organa egzekucyjne . . . 53
„ — 22 z dnia 22 stycznia 1946 r. L. D. V/2-1/1/46 (Nr 22) w sprawie nowelizacji przepisów P. E. . . 53

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

OGŁOSZENIA: . . . 55

11

USTAWA

z dnia 3 stycznia 1946 r.

o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej.

Art. 1. Dla planowego odbudowania gospodarki narodowej, zapewnienia Państwu suwerenności gospodarczej i podniesienia ogólnego dobrobytu przejmuje Państwo na własność przedsiębiorstwa na zasadach niniejszej ustawy.

Art. 2. 1. Bez odszkodowania przechodzą na własność Państwa przedsiębiorstwa: przemysłowe, górnicze, komunikacyjne, bankowe, ubezpieczeniowe oraz handlowe:

a) Rzeszy Niemieckiej i byłego Wolnego Miasta Gdańska,
b) obywateli Rzeszy Niemieckiej i byłego Wolnego Miasta Gdańska z wyjątkiem osób narodowości polskiej lub innej przez Niemców prześladowanej,
c) niemieckich i gdańskich osób prawnych z wyłączeniem osób prawnych prawa publicznego,
d) spółek kontrolowanych przez obywateli niemieckich lub gdańskich albo przez administrację niemiecką lub gdańską,
e) osób, które zbiegły do nieprzyjaciela.

2. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami ustali w rozporządzeniu, jakie osoby i spółki oraz w jakim trybie będą uznane za podlegające przepisowi ust. 1. lit. b), c), d), e).

3. Przedsiębiorstwa niemieckich i gdańskich osób prawnych prawa publicznego (ust. 1. lit. c) przechodzą na własność odpowiednich polskich osób prawnych. W braku takich osób lub w razie zbiegu zainteresowań kilku osób prawnych, uchwała Rady Ministrów oznaczy osobę prawną, na własność której ma przejść przedsiębiorstwo.

4. Z mocy przepisu niniejszego artykułu nie przechodzi na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego przedsiębiorstwo, określone w ust. 1:

a) które zostało zajęte lub skonfiskowane przez b. władze okupacyjne, chyba że stanowiło ono przedtem własność Skarbu Państwa lub wspomnianych osób prawnych albo zajęcie lub konfiskata dotyczyły przedsiębiorstwa osób lub spółek, wskazanych w ust. 1 i 3,
b) którego wyzbycie się na rzecz osób i spółek, wymienionych w ust. 1 i 3 nastąpiło po dniu 1 września 1939 r. pod wpływem groźby, uprawniającej właściciela zbywającego przedsiębiorstwo do uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli.

5. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami określi tryb ujawnienia w księgach hipotecznych (gruntowych), w rejestrach handlowych i innych rejestrach publicznych przejścia na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego przedsiębiorstw, nieruchomości do nich należących oraz praw na ich rzecz zahipotekowanych.

6. Nieważne są wszelkie czynności lub akty prawne, zdziałane po dniu 1 września 1939 r. co do przedsiębiorstw, wymienionych w ust. 1, celem zapobieżenia ich przejściu na własność Państwa lub polskich osób prawnych prawa publicznego.

7. O przejściu przedsiębiorstwa na własność Państwa lub polskich osób prawnych prawa publicznego (ust. 3 zd. 1) orzeka właściwy ze względu na rodzaj przedsiębiorstwa minister, którego orzeczenie jest ostateczne i nie ulega zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego. Rozporządzenie Rady Ministrów określi tryb postępowania, w którym nastąpi przejście przedsiębiorstwa na własność Państwa.

Art. 3. 1. Za odszkodowaniem przejmuje Państwo na własność:

A. Przedsiębiorstwa górnicze i przemysłowe w następujących gałęziach gospodarki narodowej:

1) kopalnie oraz nadania górnicze, podlegające przepisom prawa górniczego,
2) przemysł naftowy i gazu ziemnego z kopalniami, rafineriami, gazoliniarniami i innymi zakładami przetwórczymi, gazociągami oraz przemysł paliw syntetycznych,
3) przedsiębiorstwa, służące do wytwarzania, przetwarzania, przesyłania lub rozdzielania energii elektrycznej w celu zarobkowego zbytu albo w celu zasilania publicznych środków komunikacji, korzystających z prądu silnego,
4) przedsiębiorstwa, służące do wytwarzania, przetwarzania, przesyłania lub rozdzielania gazu dla celów przemysłowych i domowych,
5) zakłady wodociągowe, obejmujące więcej, aniżeli teren jednej gminy (okręgowe zakłady wodociągowe),
6) huty żelaza oraz huty metali kolorowych,
7) przedsiębiorstwa przemysłu zbrojeniowego, lotniczego oraz materiałów wybuchowych,
8) koksownie,
9) cukrownie i rafinerie cukru,
10) gorzelnie przemysłowe, destylarnie, rafinerie spirytusu oraz fabryki wódek,
11) browary o zdolności produkcyjnej powyżej 15.000 hl. rocznie,
12) fabryki drożdży,
13) młyny zbożowe o zdolności przemiałowej powyżej 15 ton zboża na dobę, obliczonej na podstawie długości walców lub powierzchni kamieni młyńskich,
14) olejarnie o zdolności produkcyjnej powyżej 500 ton rocznie oraz wszelkie rafinerie tłuszczów jadalnych,
15) chłodnie składowe,
16) wielki i średni przemysł włókienniczy,
17) przemysł poligraficzny i drukarnie.

Rozporządzenie Rady Ministrów określi co do

przedsiębiorstw, wymienionych w pkt 16 i 17. które kategorie z nich przechodzą na własność Państwa, a co do drukarń, które z nich mają być przekazane na własność organizacjom politycznym lub społecznym, stowarzyszeniom lub spółdzielniom.

B. Przedsiębiorstwa przemysłowe nie wymienione pod A, jeżeli zdolne są zatrudnić przy produkcji na jedną zmianę więcej, niż 50 pracowników.

Spod działania tego przepisu wyłącza się przedsiębiorstwa robót budowlanych oraz instalacyjnych bez względu na ilość pracowników, którą zdolne są zatrudnić. Rozporządzenie Rady Ministrów może podwyższyć dolną granicę 50-ciu pracowników w przemyśle wyrobów niepowszechnego użytku, bądź mało zmechanizowanym bądź o charakterze pionierskim lub sezonowym.

C. 1) Przedsiębiorstwa komunikacyjne (kolei żelaznych normalnych i wąskotorowych, kolei elektrycznych, komunikacji powietrznej),
2) przedsiębiorstwa telekomunikacyjne (telefoniczne, telegraficzne, radiowe).

2. Przejęciu przez Państwo na własność nie podlegają przedsiębiorstwa, wymienione w ust. 1, jeżeli stanowią własność związków samorządowych, międzykomunalnych, spółdzielni albo związków spółdzielni. Jeżeli własność wymienionych związków lub spółdzielni dotyczy tylko części przedsiębiorstwa lub tylko części udziału majątkowego w nim, natenczas przejęciu na własność przez Państwo podlega tylko pozostała część.

3. Uchwała Rady Ministrów, powzięta na wniosek zainteresowanego Ministra, może wyłączyć spod działania przepisu ust. 1 poszczególne przedsiębiorstwa albo ich kategorie lub grupy.

4. Poszczególne przedsiębiorstwa, istniejące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, a nie podpadające pod przepis ust. 1, mogą być przejęte na własność przez Państwo na zasadzie uchwały Rady Ministrów, powziętej na wniosek zainteresowanego ministra, jeśli posiadają one faktyczną wyłączność produkcji w ważnych gałęziach gospodarki narodowej; w tym samym trybie może nastąpić przejęcie na własność przez Państwo przedsiębiorstw bankowych oraz szczególnych urządzeń magazynowych, składowych lub przeładunkowych, zwłaszcza w portach lub przy drogach kolejowych i wodnych.

5. Przepis art. 2 ust. 7 stosuje się odpowiednio do przedsiębiorstw przejętych na zasadzie niniejszego artykułu.

6. Orzeczenie o przejęciu przez Państwo na własność w trybie niniejszego artykułu może nastąpić tylko do dnia 31 grudnia 1946 r.

Art. 4. Założenie nowych przedsiębiorstw w gałęziach przemysłu i komunikacji, objętych przepisami art. 3 ust. 1 lit. A i C, wymaga uprzedniego uzyskania koncesji, udzielonej przez właściwego ministra w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 5. 1. Państwo może przedsiębiorstwa przejęte na własność prowadzić we własnym zarządzie albo przekazywać je samorządowi terytorialnemu lub spółdzielniom albo ich związkom na zasadzie uchwały Rady Ministrów, powziętej na wniosek właściwego ministra lub komitetu, powołanego w trybie ust. 2 niniejszego artykułu. Przedsiębiorstwa z zakresu art. 3 ust. 1 A pkt 9) — 15) przekaże Państwo samorządowi terytorialnemu lub spółdzielniom albo ich związkom uchwałą Rady Ministrów, powziętą na wniosek właściwego ministra lub komitetu powołanego w trybie ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Uchwała Rady Ministrów powoła komitet złożony z przedstawicieli Ministerstwa Skarbu, Ministerstwa Przemysłu, Ministerstwa Administracji Publicznej, Ministerstwa Aprowizacji i Handlu, Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej i Centralnego Urzędu Planowania oraz przedstawicieli: spółdzielczości, Związku Samopomocy Chłopskiej, związków zawodowych i samorządu terytorialnego. Zadaniem komitetu będzie przedstawianie Radzie Ministrów wniosków w przedmiocie przekazywania przedsiębiorstw upaństwowionych organizacjom spółdzielczym i samorządowi terytorialnemu.

3. Rada Ministrów przekaże w pierwszym rzędzie na wniosek właściwego ministra lub wymienionego wyżej komitetu spółdzielniom lub ich związkom przedsiębiorstwa przemysłowe, które:
a) oparte są wyłącznie lub głównie o miejscowy surowiec i produkują głównie dla potrzeb lokalnych,
b) dotyczą lokalnego interesu producentów surowca lub konsumentów,
c) są integralnie związane z funkcjami gospodarczymi, spełnianymi wyłącznie lub głównie przez spółdzielczość.

4. Rada Ministrów we wszystkich innych przypadkach przyjmie pod uwagę istotne interesy spółdzielczości zarówno konsumentów, jak i producentów.

Art. 6. 1. Przedsiębiorstwa przejęte na zasadzie przepisu art. 2 lub art. 3 przechodzą na rzecz Państwa lub polskich osób prawnych prawa publicznego w całości wraz z nieruchomym i ruchomym majątkiem i wszelkimi prawami (prawo do firmy, patenty, licencje, znaki towarowe, użytkowe itp.), wolne jednak od obciążeń i zobowiązań z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publicznoprawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych prawa publicznego, zobowiązań na rzecz osób prawnych, stanowiących własność polskich osób prawnych prawa publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań, mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czyny niedozwolone.

2. Do odszkodowania za obciążenia i zobowiązania, które z mocy przepisu ust. 1 nie podlegają przejęciu stosuje się odpowiednio przepis art. 7.

3. Obciążenia i zobowiązania, które w chwili ich powstania były gospodarczo nieuzasadnione, ulegają umorzeniu w całości lub w części wzglę-

dem Państwa lub polskiej osoby prawnej prawa publicznego.

4. Rozporządzenie Rady Ministrów ustali zasady i tryb postępowania w sprawach oznaczonych w przepisie ust. 3.

5. Przepis art. 2 ust. 5 stosuje się odpowiednio do przedsiębiorstw przejętych na zasadzie przepisu art. 3.

Art. 7. 1. Za przedsiębiorstwo przejęte przez Państwo na własność (art. 3) otrzyma jego właściciel od Skarbu Państwa odszkodowanie w terminie jednego roku, licząc od dnia doręczenia mu zawiadomienia w przedmiocie prawomocnego ustalenia wysokości przypadającego odszkodowania.

2. Odszkodowanie to będzie w zasadzie wypłacane w papierach wartościowych, zaś w wyjątkowych gospodarczo uzasadnionych przypadkach może być wypłacane również w gotówce lub innych wartościach.

3. Wysokość należnego odszkodowania będą ustalały specjalne komisje. W postępowaniu przed tymi komisjami będą miały prawo uczestniczyć osoby zainteresowane. W razie potrzeby, a w każdym razie na żądanie osób zainteresowanych, komisja powoła odpowiednich biegłych.

4. Skład komisji, sposób powoływania jej członków, liczbę członków konieczną do ważności uchwał, tryb postępowania komisji oraz odwoływania się od jej orzeczeń określi rozporządzenie Rady Ministrów.

5. Przy ustalaniu odszkodowania należy uwzględnić:

a) ogólne obniżenie wartości majątku narodowego,

b) czystą wartość majątku przedsiębiorstwa w dniu przejęcia go przez Państwo,

c) obniżenie wartości przedsiębiorstwa na skutek strat wojennych oraz strat, poniesionych w związku z wojną i okupacją przez przedsiębiorstwo w okresie od dnia 1 września 1939 r. do chwili przejęcia przedsiębiorstwa przez Państwo,

d) wysokość nakładów, dokonanych po dniu 1 września 1939 r.,

e) szczególne okoliczności wpływające na wartość przedsiębiorstwa (czas trwania koncesji, licencje itp.).

6. Rozporządzenie Rady Ministrów ustali szczegółowe zasady obliczania odszkodowania, uwzględniania okoliczności wymienionych w ust. 5 oraz sposób wypłacania odszkodowania (ust. 2) i tryb amortyzacji papierów wartościowych.

Art. 8. Przedsiębiorstwa, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy znajdują się pod zarządem państwowym, a nie podlegają przejęciu na własność przez Państwo w myśl przepisów niniejszej ustawy, będą najdalej do dnia 31 grudnia 1946 r. zwolnione od zarządu państwowego, a ich posiadanie przywrócone osobom, uprawnionym w trybie przewidzianym przez obowiązujące przepisy.

Art. 9. 1. Kto usuwa, ukrywa lub uszkadza majątek, podlegający przejęciu przez Państwo (art. 2 i 3) albo przedsiębierze inne czynności w celu udaremnienia przejęcia majątku przez Państwo, podlega karze więzienia do lat 5-ciu i grzywnie do 10.000.000 zł albo jednej z tych kar.

2. Ponadto sąd orzeknie konfiskatę przedmiotu przestępstwa.

Art. 10. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i właściwym ministrom.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski
Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik
Minister Spraw Zagranicznych:
Wincenty Rzymowski
Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski
w/z Minister Oświaty:
Bronisław Biedowicz
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk
Minister Przemysłu:
Hilary Minc
Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski
Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski
Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin
Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski
w/z Minister Kultury i Sztuki:
Leon Kruczkowski
Minister Leśnictwa:
Stanisław Tkaczow
Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski
Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski
w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski
Minister Poczt i Telegrafów:
Tadeusz Kapeliński
Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 lutego 1946 r. Nr. 3, poz. 17).

12

USTAWA

z dnia 3 stycznia 1946 r.

o zakładaniu nowych przedsiębiorstw i popieraniu prywatnej inicjatywy w przemyśle i handlu.

Art. 1. Przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, nie objęte postanowieniami ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17), stanowią nienaruszalną własność prywatną; właściciele tych przedsiębiorstw mają prawo rozporządzania nimi w ramach obowiązujących przepisów. Do tych przedsiębiorstw stosuje się przepisy art. 2 ust. 4 i 5.

Art.2. 1. Każdy ma prawo założenia nowego przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego pod warunkiem dopełnienia wymogów ustawowych.

2. Kto zakłada nowe przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe może bezpośrednio lub za pośrednictwem właściwych zrzeszeń gospodarczych żądać od władzy przemysłowej II instancji stwierdzenia, że zakładane przez niego przedsiębiorstwo nie należy do kategorii przedsiębiorstw, podlegających przejęciu przez Państwo albo wymagających koncesyj, przewidzianych w przepisie art. 4 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17).

3. Żądane zaświadczenie wyda władza przemysłowa w ciągu 2 tygodni od dnia złożenia wniosku, jeżeli treść wniosku uzasadnia, że zakładane przedsiębiorstwo nie należy do kategorii przedsiębiorstw, objętych art. 3 ust. 1 lit. A i C powołanej ustawy.

4. Nowopowstałe przedsiębiorstwa nie podlegają przejęciu na własność przez Państwo, chociażby zdolne były zatrudnić przy produkcji na jedną zmianę więcej, niż 50 pracowników. Do przedsiębiorstw tych stosuje się art. 1 niniejszej ustawy.

5. Rozporządzenie Rady Ministrów może uzależnić prowadzenie pewnych rodzajów oraz kategorii przedsiębiorstw od uzyskania koncesji.

Art. 3. Państwo zapewnia właścicielom przedsiębiorstw, objętych przepisami niniejszej ustawy, swobodę ich rozwoju oraz poparcie ich działalności gospodarczej w ramach ogólnopaństwowego planu gospodarczego.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom Przemysłu oraz Aprowizacji i Handlu.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski
Minister Przemysłu:
Hilary Minc

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 lutego 1946 r. Nr 3, poz. 18).

13

USTAWA

z dnia 3 stycznia 1946 r.

o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego Polskie Linie Lotnicze „Lot".

Art. 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Polskie Linie Lotnicze „Lot", zwane w dalszych artykułach w skróceniu „Lot".

Art. 2. Siedzibą „Lotu" jest m. st. Warszawa.

Art. 3. Przedmiotem działalności „Lotu" jest:

1) organizacja i eksploatacja linii lotniczych, w szczególności przewóz osób, bagażu, towaru i poczty,
2) organizowanie turystyki powietrznej,
3) dokonywanie na zasadach wyłączności zdjęć aerofotogrametrycznych dla wszelkich celów w porozumieniu z Ministerstwem Bezpieczeństwa Publicznego,
4) dokonywanie wszelkich innych czynności, nie wymienionych wyżej, a wchodzących w zakres komunikacji powietrznej.

Art. 4. „Lot" podlega wpisaniu do rejestru handlowego i przez zarejestrowanie nabywa osobowość prawną.

Art. 5. 1. „Lot" jest prowadzony według zasad gospodarki handlowej z uwzględnieniem potrzeb Państwa oraz interesów życia społecznego i gospodarczego na podstawie planów finansowo-gospodarczych i inwestycyjnych, zatwierdzonych w sposób przewidziany w statucie w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2. Wydatki ponoszone przez „Lot" na cele ogólno-państwowe będą zwracane „Lotowi" z budżetu Państwa.

Art. 6. 1. Stosunek służbowy pracowników „Lotu" jest prywatno-prawny, oparty na ogólnie obowiązujących przepisach o umowach o pracę oraz na przepisach służbowych, wydanych przez Ministra Komunikacji.

2. Płace pracowników „Lotu" będą regulowane przez Ministra Komunikacji z uwzględnieniem warunków i rodzaju pracy na podstawie ogólnych wytycznych, ustalonych przez Radę Ministrów dla

pracowników przedsiębiorstw państwowych.

Art. 7. Zwierzchni nadzór nad działalnością „Lotu" sprawuje Minister Komunikacji.

Art. 8. 1. Naczelne organy „Lotu": radę nadzorczą, dyrekcję i komisję rewizyjną powołuje i zwalnia Minister Komunikacji.

2. Naczelny dyrektor reprezentuje „Lot" w sądzie i poza sądem. W szczególnych przypadkach naczelny dyrektor „Lotu" może powierzać zastępstwo praw i interesów „Lotu" w postępowaniu sądowym i sądowo-administracyjnym Prokuratorii Generalnej na zasadzie ogólnie obowiązujących przepisów o działalności Prokuratorii Generalnej.

Art. 9. Ustrój, obowiązki i uprawnienia władz „Lotu" ureguluje statut, zatwierdzony uchwałą Rady Ministrów.

Art. 10. 1. Minister Komunikacji przekaże „Lotowi" majątek ruchomy na własność, a w użytkowanie — majątek nieruchomy, potrzebny dla celów komunikacji powietrznej, a w szczególności majątek spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Polskie Linie Lotnicze „Lot", jaki przypadnie Skarbowi Państwa z likwidacji tej spółki.

2. Cały majątek „Lotu", tak przekazany przez Skarb, jak i nabyty przez „Lot", wyodrębnia się z ogólnego majątku Skarbu Państwa. Wyodrębniony majątek nieruchomy stanowi własność Skarbu Państwa pod zarządem i w użytkowaniu „Lotu".

3. Za zobowiązania „Lotu" niezależnie od odpowiedzialności „Lotu" całym jego majątkiem odpowiada Skarb Państwa do wysokości wartości majątku nieruchomego, zarządzanego i użytkowanego przez „Lot".

Art. 11. „Lot" ma prawo dokonywać krótkoterminowych operacyj kredytowych. Za każdorazową zgodą Ministrów Komunikacji i Skarbu może „Lot" dokonywać długoterminowych operacyj kredytowych.

Art. 12. Bilans, rachunek strat i zysków oraz podział czystego zysku „Lotu" zatwierdza Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Bilans oraz rachunek strat i zysków należy złożyć Ministrowi Komunikacji do zatwierdzenia w ciągu trzech miesięcy po ukończeniu roku operacyjnego. Minister Komunikacji zatwierdza je w porozumieniu z Ministrem Skarbu po zasięgnięciu opinii urzędów rewizyjnych.

Art. 13. Zasady przeprowadzania kontroli „Lotu" będą określone odrębnym regulaminem, wydanym przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu i naczelnym organem kontroli Państwa.

Art. 14. „Lot" jest zwolniony od wszelkich opłat stemplowych za czynności związane z jego ukonstytuowaniem się jako osoby prawnej. Poza tym opłaca on wszystkie podatki państwowe oraz samorządowe, które obowiązują przedsiębiorstwa prywatne.

Art. 15. Likwidacja przedsiębiorstwa następuje na podstawie uchwały Rady Ministrów na wniosek Ministra Komunikacji w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i Ministrem Skarbu. Szczegółowe przepisy, dotyczące likwidacji przedsiębiorstwa, wyda Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 16. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom Komunikacji i Skarbu, a w części, dotyczącej art. 3 pkt 3 — Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 17. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 27 lipca 1945 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 lutego 1946 r. Nr 3, poz. 21).

14

USTAWA

z dnia 3 stycznia 1946 r.

o dodatku naukowym do uposażenia.

Art. 1. 1. Ustanawia się dodatek naukowy do uposażenia:

1) profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych, docentów i pomocniczych sił naukowych państwowych szkół akademickich,
2) nauczycieli państwowych szkół wyższych nieakademickich,
3) pracowników naukowych państwowych bibliotek, archiwów, muzeów, instytutów badawczych i innych zakładów naukowych,
4) pracowników naukowych, zatrudnionych w innych instytucjach i urzędach państwowych.

2. Minister Oświaty w porozumieniu z właściwymi ministrami orzeka, którzy spośród pracowników instytucyj wymienionych w ust. 1 pkt 3 i 4 są pracownikami naukowymi.

Art. 2. Dodatek naukowy wynosi 150% uposażenia wraz z dodatkiem wojennym.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom Skarbu i Oświaty.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1945 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: *Bolesław Bierut*
Prezes Rady Ministrów: *Edward Osóbka-Morawski*
Minister Skarbu: *Konstanty Dąbrowski*
w/z Minister Oświaty: *Bronisław Biedowicz*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 lutego 1946 r. Nr 3, poz. 22).

15
DEKRET
z dnia 21 grudnia 1945 r.

o podatku obrotowym.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.
Obowiązek podatkowy.

Art. 1. 1. Podatkowi podlegają prywatno-prawne zawodowe i odpłatne świadczenia rzeczy lub usług, wykonywane na obszarze Rzeczypospolitej.

2. Obowiązek podatkowy istnieje niezależnie od tego, czy wykonywanie świadczeń objętych ust. 1. odbywa się z zachowaniem warunków prawem przepisanych.

Art. 2. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, prawnych oraz spadkach wakujących (nieobjętych), wykonywujących świadczenia objęte art. 1.

2. Jeżeli świadczenia są wykonywane przez spółki jawne, komandytowe oraz spółki nie będące spółkami handlowymi — obowiązek podatkowy ciąży na tych spółkach.

3. Na przedsiębiorstwach państwowych i samorządowych oraz na przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym lub samorządowym ciąży obowiązek podatkowy niezależnie od tego, czy mają odrębną osobowość prawną.

Art. 3. Wolne od podatku są:

1. świadczenia przedsiębiorstw państwowych i związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstw pozostających pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego, prowadzonych wyłącznie na potrzeby administracji państwowej lub związków samorządu terytorialnego;

2. świadczenia przedsiębiorstw państwowych, rozliczających się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wymienionych w zarządzeniu Ministra Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim;

3. sprzedaż wytworów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego, nie przerobionych sposobem przemysłowym, dokonywana bez utrzymywania w tym celu stałych miejsc sprzedaży poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów. Gospodarstwem rolnym w rozumieniu dekretu niniejszego jest gospodarstwo określone w przepisach o podatku gruntowym; podlegają jednak podatkowi:

a) sprzedaż wytworów gospodarstwa mlecznego, prowadzonego na obszarze gminy miejskiej, które nie posiada własnych lub dzierżawionych gruntów rolnych na obszarze tejże gminy lub na obszarze gmin bezpośrednio z nią sąsiadujących, bądź też jeżeli płody rolne z tych gruntów nie wystarczają na zaspokojenie potrzeb hodowli w zakresie racjonalnego żywienia zwierząt,

b) sprzedaż drewna z wyrębów leśnych, dokonywanych przez kupców;

4. dzierżawa lub najem nieruchomości albo ich części; podlega jednak podatkowi najem pomieszczeń przy wykonywaniu przedsiębiorstwa usługowego (hotele, pensjonaty, zajazdy itp.);

5. nauczanie w zakładach naukowych oraz praca zawodowa nauczycieli i wychowawców młodzieży;

6. twórczość lub działalność naukowa, oświatowa, artystyczna, literacka i publicystyczna, nie połączona z prowadzeniem przedsiębiorstwa;

7. czynności polegające przeważnie na pracy fizycznej, której celem nie jest wytwarzanie lub przetwarzanie i które też nie są rzemiosłem w rozumieniu prawa przemysłowego;

8. świadczenia spełniane za wynagrodzeniem, podlegającym podatkowi od wynagrodzeń;

9. operacje kredytu długoterminowego;

10. sprzedaż eksportowa dokonywana na rachunek własny lub na rachunek krajowych przedsiębiorstw eksportowych oraz świadczenia dla firm zagranicznych, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego, pod warunkiem udowodnienia tych obrotów prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi. Pojęcie krajowego przedsiębiorstwa eksportowego określi w drodze rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu, Aprowizacji i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego;

11. Świadczenia szpitali, odpowiadających warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382), klinik szkół akademickich, prowadzonych przez instytucje społeczne ośrodków zdrowia i przychodni oraz świadczenia sanatoriów państwo-

wych, a także sanatoriów i domów wypoczynkowych, prowadzonych przez zrzeszenia pracownicze, działające na podstawie prawa o stowarzyszeniach, bądź przez związki zawodowe lub ich zrzeszenia, a użytkowanych wyłącznie przez członków tych stowarzyszeń lub związków oraz ich rodziny;

12. świadczenia stołówek prowadzonych przez zakłady pracy, zrzeszenia pracownicze, działające na podstawie prawa o stowarzyszeniach oraz związki zawodowe, a użytkowanych wyłącznie przez pracowników tych zakładów, członków stowarzyszeń lub związków oraz ich rodziny;

13. świadczenia pracowniczych kas ubezpieczeń oraz prowadzonych przez zrzeszenia pracownicze, wolno-zawodowe i związki zawodowe kas pomocy członkom tych zrzeszeń lub związków (emerytalnych, pożyczkowo-oszczędnościowych, pogrzebowych itp.);

14. świadczenia prowadzonych lub utrzymywanych przez Państwo, związki samorządowe, szkoły akademickie, zakony i zgromadzenia zakonne prawnie uznanych wyznań religijnych, zrzeszenia działające na podstawie prawa o stowarzyszeniach lub prawa przemysłowego, związki zawodowe, instytucje dobroczynne lub fundacje:

a) burs, internatów, zakładów poprawczych, przytułków, schronisk noclegowych itp. urządzeń o celach opieki społecznej, jeżeli te świadczenia są spełniane na rzecz osób, korzystających z opieki,

b) bibliotek, czytelni, świetlic, muzeów, galerii sztuki i przedsięwzięć wystawowych;

15. świadczenia prowadzonych we własnym zarządzie i na własny rachunek przez Państwo, związki samorządu terytorialnego oraz szkoły akademickie: laboratoriów do badania produktów, zakładów dezynfekcyjnych, zakładów oczyszczania miast, wodociągów i kanalizacji, łaźni, kąpielisk, rzeźni, targowisk, telefonów oraz lombardów;

16. świadczenia stowarzyszeń sportowych, turystycznych i krajoznawczych, polegające na udostępnianiu używania ich urządzeń, przeznaczonych wyłącznie dla członków tych stowarzyszeń;

17. przedstawienia sceniczne, choreograficzne oraz produkcje wokalne i muzyczne z wyjątkiem produkcyj, wykonywanych w zakładach gastronomicznych oraz z wyjątkiem wyświetlania filmów, choćby połączonego z innego rodzaju produkcjami;

18. przemysł ludowy i domowy oraz praca chałupnicza albo rzemieślnicza, wykonywane ubocznie przez rolników lub pracowników rolnych osobiście albo z udziałem najwyżej jednego członka najbliższej rodziny;

19. odnajmowanie pokojów umeblowanych, jeżeli ilość odnajmowanych pokojów nie przewyższa trzech;

20. utrzymywanie stołowni, jeżeli ilość stołowników nie przekracza dziesięciu;

21. kwoty za dostarczone spółdzielniom przez związek rewizyjny do użytku tychże spółdzielni księgi handlowe, druki, podręczniki, czasopisma, plakaty lub inne środki propagandy spółdzielczości;

22. spółdzielnie wykonywujące świadczenia zwolnione od podatku na podstawie pkt 5 — 8;

23. świadczenia wykonywane przez członków spółdzielni — rzemieślników, chałupników oraz osoby trudniące się przemysłem ludowym lub domowym na rachunek spółdzielni rzemieślniczych, wymienione w art. 17 ust. 1 pkt 3 lit. b).

Art. 4. 1. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą rozpoczęcia wykonywania świadczeń podlegających podatkowi (art. 1).

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem roku podatkowego, w ciągu którego zaprzestano wykonywania świadczeń podlegających podatkowi lub ukończono rozrachunek z tytułu dokonanych świadczeń (art. 15 ust. 3 i 4).

Art. 5. Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy, w którym powstaje obrót podatkowy (art. 15 i 16).

Dział II.

Obowiązek zgłoszenia.

Art. 6. 1. Obowiązek podatkowy należy corocznie zgłosić. Zgłoszenia dokonywa się przez nabycie kart rejestracyjnych. Obowiązek zgłoszenia nie dotyczy osób, wykonywujących wyłącznie świadczenia zwolnione od podatku na podstawie art. 3.

2. Kartę rejestracyjną nabywa się:

1) na każdy należący do przedsiębiorstwa oddzielny zakład handlowy, usługowy, przemysłowy, rzemieślniczy i górniczy oraz na każdy oddzielny skład;

2) na każde przedsiębiorstwo handlu obnośnego, rozwoźnego i jarczmarcznego, na każde przedsiębiorstwo wyrębu lasu oraz na każde przedsiębiorstwo wykonywane bez utrzymywania oddzielnych zakładów;

3) na każde zajęcie zawodowe i wszelkie inne zatrudnienia o celach zarobkowych.

Art. 7. 1. Za oddzielny zakład handlowy lub usługowy uważa się stałe lub ruchome, zamknięte lub otwarte pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia, albo dwa lub więcej bezpośrednio ze sobą połączonych lub znajdujących się w obrębie jednego obejścia pomieszczeń, w których dokonywa się czynności handlowych lub usługowych.

2. Za oddzielny zakład w przedsiębiorstwie komunikacyjnym uważa się cały zespół urządzeń objętych jedną koncesją.

3. Za oddzielny zakład przemysłowy (wytwórnię, pracownię, warsztat, zakład rzemieślniczy) uważa się stałe lub ruchome zamknięte lub otwarte pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia, albo też dwa lub więcej pomieszczeń, bądź znajdujących się w obrębie jednego obejścia, bądź też stanowiących jednolity zespół gospodarczy i służących do jednego rodzaju produkcji lub choćby do kilku rodzajów, jeżeli stanowią one kolejne stopnie obróbki albo przeróbki tych samych materiałów i wytworów lub znajdują się w związku uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

4. Za oddzielny zakład górniczy uważa się zespół szybów, sztolni, wież wiertniczych i tym podobnych urządzeń należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących się w obrębie jednego terenu kopalnianego i służących do wydobywania tego samego produktu; wydobywania ubocznych produktów kopalnianych przy prowadzeniu głównej eksploatacji górniczej nie uważa się za oddzielny zakład.

5. Za oddzielny skład uważa się zamknięte lub otwarte pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia albo dwa lub więcej bezpośrednio połączonych ze sobą pomieszczeń poza obrębem zakładu, służących wyłącznie do przechowywania, przesuszania, oczyszczania, sortowania, brakowania, przeładowywania lub pakowania towarów przeznaczonych do sprzedaży, jak również do przechowywania maszyn, narzędzi, surowców i materiałów niezbędnych do produkcji, tudzież zapasów żywności, odzieży itp. artykułów służących do zaopatrywania własnych robotników.

6. Za przedsiębiorstwo handlu obnośnego uważa się sprzedaż towarów ze skrzyni, kufra, walizy, kosza i innych opakowań przenoszonych z miejsca na miejsce przez sprzedawcę.

7. Za przedsiębiorstwo handlu rozwoźnego uważa się sprzedaż towarów z wozu, łodzi i innych urządzeń poruszanych siłą mechaniczną, ludzką lub zwierzęcą.

8. Za przedsiębiorstwo handlu jarczmarcznego uważa się sprzedaż towarów na jarmarkach i targach, trwających ponad trzy dni, przez osoby, które nie posiadają stałego zakładu; stoiska, kiosku lub innego pomieszczenia na targach, jarmarkach i wystawach gospodarczych nie uważa się za oddzielny zakład.

9. Za oddzielne przedsiębiorstwo uważa się każdy wyrąb lasu wraz z pierwiastkową obróbką drewna, dokonywany w obrębie jednej lub kilku graniczących ze sobą parcel (oddziałów) leśnych.

10. Za obejście w rozumieniu niniejszego dekretu uważa się wszelkiego rodzaju budynki i budowle wraz z podwórzami, placami składowymi, przejściami, dojazdami itp. gruntami, przylegającymi do budynków i budowli, o ile należą one do jednej osoby lub kilku osób w częściach ułamkowych i nie są przedzielone ulicą, placem publicznym lub obcą własnością.

Art. 8. Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu oraz Aprowizacji i Handlu służy prawo określania w drodze rozporządzenia poszczególnych rodzajów zakładów jako handlowych, przemysłowych bądź usługowych.

Art. 9. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe oprócz zakładu przemysłowego prowadzi także zakład handlowy celem sprzedaży w nim wytworów własnej produkcji, zakład handlowy uważa się za oddzielny w rozumieniu art. 6 ust. 2 pkt 1.

2. Sprzedaż własnych wytworów dokonywana w tym samym obejściu, w którym mieści się zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego zakładu handlowego.

Art. 10. Ceny kart rejestracyjnych wynoszą:

Oznaczenie zakładów, przedsiębiorstw i zajęć	W miastach ponad 100.000 mieszkańców	W miastach do 100.000 mieszkańców	W gminach wiejskich
	rocznie złotych		
1. *Zakłady handlowe i usługowe:*			
a) o obrocie rocznym do 1.000.000 zł.	600	300	150
b) o obrocie rocznym ponad 1.000.000 zł.	1500	1000	500
2. *Przedsiębiorstwa handlu:*			
a) rozwoźnego i jarmarcznego	300	300	300
b) obnośnego	100	100	100
3. *Zakłady przemysłowe, rzemieślnicze i górnicze oraz przedsiębiorstwa wyrębu lasu:*			
a) o obrocie rocznym do 1.000.000 zł.	300	150	100
b) o obrocie rocznym ponad 1.000.000 zł.	1500	1500	1500
4. *Składy.*	100	100	100
5. *Zajęcia zawodowe:*			
a) pośrednicy giełdowi (maklerzy), handlowi, ekspedytorzy międzymiastowi (nie posiadający taboru) i celni	500	500	500
b) pomocnicy podróżujący, inspektorzy i ajenci zakładów ubezpieczeń, przedsiębiorstw przewozowych, komunikacyjnych i instytucyj kredytowych	200	200	200
c) lekarze, lekarze weterynarii, lekarze dentyści i technicy dentystyczni, felczerzy, położne, pielęgniarki dyplomowane, adwokaci, notariusze, obrońcy sądowi, inżynierowie oraz technicy	300	200	100
6. *Wszelkie inne przedsiębiorstwa, zakłady oraz zajęcia zawodowe i zatrudnienia o celach zarobkowych:*			
a) o obrocie rocznym do 1.000.000 zł.	200	150	100
b) o obrocie rocznym ponad 1.000.000 zł.	1500	1000	500

Art. 11. 1. Podstawą do zaliczenia miejscowości na dany rok podatkowy do jednej z grup, wymienionych w art. 10, jest stan na dzień 1 grudnia roku bezpośrednio poprzedzającego rok podatkowy.

2. W przypadkach, w których cena karty rejestracyjnej jest uzależniona od wysokości obrotu, za obrót przyjmuje się kwotę ostatniego obrotu ustalonego choćby jeszcze nieprawomocnie przy wymiarze podatku obrotowego, a w zakładach (przedsiębiorstwach) nowopowstałych — kwotę obrotu, zadeklarowaną przez podatnika. Jeżeli

okaże się, że obrót przez podatnika osiągnięty lub ustalony przy choćby jeszcze nieprawomocnym wymiarze podatku obrotowego, przekroczył kwotę 1.000.000 zł, na podatniku ciąży obowiązek dopłaty do ceny pierwotnie nabytej karty rejestracyjnej w ciągu dni siedmiu, licząc od dnia otrzymania decyzji lub osiągnięcia wyższego obrotu. Dopłatę uiszcza się w stosunku całorocznym, jeżeli zakład (przedsiębiorstwo) uruchomiono przed dniem 1 lipca, w stosunku zaś półrocznym, jeżeli uruchomienie nastąpiło w dniu lub po dniu 1 lipca.

Art. 12. Na przedsiębiorstwa lub zajęcia wykonywane w dwóch lub więcej miejscowościach, dla których przewidziane są różne ceny kart rejestracyjnych, nabywa się karty rejestracyjne według ceny, odpowiadającej miejscowości, dla której przewidziano cenę najwyższą.

Art. 13. 1. Karty rejestracyjne nabywa się na każdy rok podatkowy w miesiącu styczniu tegoż roku.

2. Jeżeli wykonywanie przedsiębiorstwa lub zajęcia rozpoczęto albo też zakład lub skład otworzono w ciągu roku podatkowego — kartę rejestracyjną należy nabyć przed rozpoczęciem odpowiedniej działalności. Cena karty wynosi pełną kwotę określoną w art. 10, jeżeli działalność rozpoczęto przed dniem 1 lipca, a połowę tej kwoty, jeżeli działalność rozpoczęto w dniu lub po dniu 1 lipca.

3. Na przedsiębiorstwa, wykonywane w miejscowościach uzdrowiskowych i leczniczych sezonowo, t. j. nie dłużej niż przez 6 miesięcy w ciągu roku, można nabywać karty rejestracyjne za cenę wynoszącą połowę kwoty określonej w art. 10. W innych miejscowościach na przedsiębiorstwa sezonowe można nabywać karty rejestracyjne za połowę ceny (art. 10) za zezwoleniem właściwego urzędu skarbowego (rewizyjnego). Jeżeli przedsiębiorstwo wykonywane jest w dalszym ciągu po upływie okresu sześciomiesięcznego, na podatniku ciąży obowiązek dopłacenia różnicy między ceną całoroczną i półroczną karty w ciągu siedmiu dni od upływu okresu sześciomiesięcznego.

Art. 14. 1. Karta rejestracyjna jest ważna na okres, na który została nabyta.

2. Zmiana miejsca wykonywania przedsiębiorstwa (położenia zakładu) lub zajęcia nie powoduje obowiązku ponownego nabycia karty rejestracyjnej pod warunkiem zawiadomienia w ciągu dni siedmiu, licząc od dnia rozpoczęcia czynności związanych z przeniesieniem, zarówno urzędu skarbowego (rewizyjnego), który wydał kartę, jak i urzędu skarbowego (rewizyjnego), właściwego dla nowego miejsca wykonywania przedsiębiorstwa (położenia zakładu) lub zajęcia. Jeżeli w nowym miejscu wykonywania przedsiębiorstwa (położenia zakładu) lub zajęcia obowiązują wyższe ceny kart rejestracyjnych, na podatniku ciąży obowiązek dopłacenia w ciągu siedmiu dni, licząc od dnia rozpoczęcia czynności związanych z przeniesieniem, różnicy cen w urzędzie skarbowym (rewizyjnym), właściwym dla nowego miejsca wykonywania przedsiębiorstwa (położenia zakładu) lub zajęcia.

3. W razie zaginięcia karty rejestracyjnej urząd skarbowy (rewizyjny), który wydał kartę, wystawi na prośbę podatnika zaświadczenie, stwierdzające nabycie karty.

D z i a ł III.

Podstawa opodatkowania.

Art. 15. 1. Podstawę opodatkowania stanowi obrót.

2. Obrotem jest odpłata za świadczenie będące przedmiotem podatku (art. 1), poza przypadkami wymienionymi w art. 16.

3. Jeżeli jednak w przypadku wykonania częściowego, umowa o świadczenie nie zawiera danych, umożliwiających określenie należności za spełnione świadczenie, to obrót stanowi zapłata rzeczywiście w roku podatkowym otrzymana.

4. Przy świadczeniach, związanych z wykonywaniem wolnego zajęcia zawodowego (art. 10 pkt 5) lit. c), obrót stanowi zapłata rzeczywiście w roku podatkowym otrzymana.

5. Nie włącza się do obrotu państwowych i komunalnych podatków oraz opłat pośrednich, pobieranych od towarów wytwarzanych przez podatnika, jak również wszelkich innych podatków i opłat, które obciążają lub mogą obciążyć obrót.

6. Wyłącza się z obrotu po udowodnieniu prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi koszty przewozu i ubezpieczenia towarów wyłożone za nabywcę, wartość zwróconych towarów, udzielonych bonifikat i skont oraz sumę odsetek prolongacyjnych pobranych przy świadczeniach rzeczy, jeżeli zwrot towaru, udzielenie bonifikaty lub skonta albo pobranie odsetek prolongacyjnych dotyczy świadczeń dokonanych w tym samym roku podatkowym, w którym powstał obrót, lub w roku poprzedzającym rok podatkowy.

Art. 16. 1. W instytucjach kredytu krótkoterminowego obrotem jest suma należnych lub zapłaconych procentów i innych wynagrodzeń za świadczenia oraz zysk brutto z dokonanych operacyj obcymi walutami, dewizami, tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi.

2. W zakładach ubezpieczeń nie opartych na wzajemności obrotem jest:

1) całkowita suma pobranych składek od ubezpieczeń bezpośrednich,
2) połowa pobranych składek od ubezpieczeń pośrednich (reasekuracyj);
do obrotu nie wlicza się składek na rzecz straży ogniowych.

3. W zakładach ubezpieczeń opartych na wzajemności, a ograniczających swoją działalność w ubezpieczeniach bezpośrednich do swoich członków, obrotem jest połowa składek wymienionych

w ust. 2. pkt 1) i 2); do obrotu nie wlicza się składek na rzecz straży ogniowych.

4. U komisanta przy czynnościach komisowej sprzedaży obrotem jest suma należnej prowizji oraz innych wynagrodzeń za wykonane usługi, jeżeli komisant:

1) działa na rachunek osób, opłacających podatek w myśl dekretu niniejszego z tytułu sprzedaży towarów, będących przedmiotem komisu;
2) prowadzi prawidłowe księgi handlowe i udowodni stosunek komisu umową pisemną lub korespondencją;
3) nie otrzymuje dla siebie. niezależnie od umówionego wynagrodzenia komisowego, bądź zamiast wynagrodzenia, różnicy między ceną istotnie osiągniętą a ceną sprzedażną ustaloną w umowie komisu.

Przy czynnościach komisu, nie odpowiadających wszystkim wyżej określonym warunkom, uważa się za obrót całkowitą sumę odpłaty, jaka przypadłaby komisantowi, gdyby działał na rachunek własny. Nie wymaga się warunku, określonego w pkt 1), jeżeli komisant działa na rachunek osób trzecich przy sprzedaży tych produktów rolnych oraz surowców i półwyrobów, niezbędnych dla rolnictwa lub przemysłu krajowego, których wykaz ustali Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami. Ministrowi Skarbu służy prawo zwalniania komisantów od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych, jeżeli stosunek komisowy i obrót wynika z prawidłowo prowadzonych ksiąg handlowych komitenta.

5. U komisanta — przy czynnościach komisowego zakupu — obrotem jest całkowita suma odpłaty, jaka przypadłaby komisantowi, gdyby działał na rachunek własny. W przedsiębiorstwach państwowch i związków samorządu terytorialnego oraz ich zrzeszeniach, w przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego oraz w spółdzielniach, o których mowa w art. 17 ust. 3, przy czynnościach komisowego zakupu obrotem jest kwota otrzymanej prowizji oraz innych wynagrodzeń za wykonane usługi pod warunkami wymienionymi w ust. 4, który ma tu odpowiednie zastosowanie.

6. Przy czynnościach wszelkiego rodzaju pośrednictwa obrotem jest prowizja i inne wynagrodzenia za wykonane usługi. Jeżeli jednak pośrednik posiada towar lub nim dysponuje, obrotem jest całkowita suma odpłaty. jakaby mu przypadła, gdyby działał we własnym imieniu i na własny rachunek. Przepisu zdania poprzedniego nie stosuje się do ajentów działających w imieniu i na rzecz przedsiębiorstw państwowych i związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstw pozostających pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego.

7. U ekspedytora obrót stanowią wszelkie wynagrodzenia należne za świadczenia, wykonywane w granicach zawartych przez niego umów ekspedycji, z odliczeniem poniesionych przez ekspedytora w imieniu i na rachunek zleceniodawcy i należycie udowodnionych kosztów, związanych z wykonaniem umowy ekspedycji, jak np. kosztów przewozu obcymi środkami przewozowymi, wydatków na opłacenie należności celnych, ubezpieczenia itp., jeżeli w myśl umowy ekspedytor obowiązany jest wyliczyć się wobec zleceniodawcy z wysokości rzeczywiście poniesionych wydatków i kosztów.

Art.17. 1. Stawki podatku wynoszą:

1) 1% — a) od obrotów, osiągniętych z wykonywania przedsiębiorstw wydawnictw książek, dzienników oraz czasopism, drukowanych na obszarze Rzeczypospolitej,
   b) od obrotów, osiągniętych ze sprzedaży lub wymiany nabytych w tym celu i nieprzerobionych towarów przez spółdzielnie należące do związków rewizyjnych, jak również przez przedsiębiorstwa państwowe i związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego,
2) 2% — a) od obrotów osiągniętych ze sprzedaży lub wymiany nabytych w tym celu i nieprzerobionych towarów z wyjątkiem obrotów osiągniętych przez podatników wymienionych w pkt 1) lit. b) oraz z wyjątkiem sprzedaży w aptekach,
   b) od obrotów, osiągniętych z czynności kredytowych z wyjątkiem zysku brutto z dokonanych operacyj obcymi walutami, dewizami, tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi,
   c) od obrotów, osiągniętych przez zakłady ubezpieczeniowe z ubezpieczeń na życie i od wypadków.

   Nie uważa się za przerób towaru czynności przygotowawczych, dokonywanych zgodnie z istniejącymi zwyczajami przed sprzedażą tych towarów w przedsiębiorstwach handlowych lub na ich zlecenie w obcych przedsiębiorstwach przemysłowych.
3) 1.5% — a) od obrotów, osiągniętych ze sprzedaży lub wymiany surowców, półwyrobów lub wyrobów gotowych wytworzonych na rachunek własny we własnym lub obcym przedsiębiorstwie przez zatrudniające do 50 robotników i zatrudnionych przy produkcji udziałowców spółdzielnie należące do związków rewizyjnych,
   b) od obrotow, osiągniętych przez spółdzielnie, należące do związków rewizyjnych i zrzeszające rzemieślników, chałupników oraz osoby trudniące się przemysłem ludowym lub domowym, ze sprzedaży lub wymiany wyrobów gotowych, wytworzonych sposobem rzemieślniczym przez spółdzielnię lub na jej rachunek przez jej członków,
4) 3% — od obrotów, osiągniętych ze sprzedaży lub wymiany surowców. półwyrobów lub wyrobów gotowych, wytworzonych na rachu-

nek własny we własnym lub obcym przedsiębiorstwie, z wyjątkiem obrotów osiągniętych przez podatników wymienionych w pkt 3) oraz z wyjątkiem sprzedaży w aptekach,

5) 6% — od obrotów, osiągniętych przez zakłady ubezpieczeniowe, z wyjątkiem obrotów z ubezpieczeń na życie i od wypadków,

6) 8% — od obrotów, osiągniętych z prowizji i innych wynagrodzeń (art. 16 ust. 4 zdanie 1, ust. 5 zdanie 2 i ust. 6 zdanie 1,

7) 4% — od wszystkich niewymienionych w punktach poprzedzających obrotów.

2. Przewidziane w ust. 1 stawki dotyczą poszczególnych rodzajów świadczeń. Jeżeli podatnik wykona świadczenia kilku rodzajów podlegające różnym stawkom — do każdego rodzaju świadczeń stosuje się stawkę właściwą dla danego rodzaju świadczenia. Jeżeli świadczenie usług połączone jest ze świadczeniem nabytych lub wytworzonych w tym celu towarów, obrót osiągnięty z tego tytułu podlega stawce właściwej dla obrotu za świadczenia usług.

3. Stawki podatkowe, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b) i pkt 3 przysługują spółdzielniom umieszczonym w wykazie, który ustala Minister Skarbu.

4. Dla podatników, którzy wbrew przepisom nie prowadzą w ogóle ksiąg handlowych, uproszczonych lub podatkowych albo prowadzą je nieprawidłowo, podwyższa się o 50% stawki podatku wymienione w ust. 1. pkt 1) lit. a), pkt 2) lit. a), pkt 4), pkt 6) i 7). W przypadku rozpoczęcia prowadzenia ksiąg w ciągu roku podatkowego podwyżka stawek podatku ustaje z końcem miesiąca, w którym rozpoczęto prowadzenie ksiąg.

Art. 18. Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzenia w drodze rozporządzenia obowiązku wpłacania zaliczek na podatek obrotowy dla wszystkich lub niektórych grup podatników. Rozporządzenie to określi sposób obliczania zaliczek i terminy ich płatności.

Art. 19. Różnica pomiędzy ustaloną przez władzę wymiarową za rok podatkowy kwotą podatku a kwotą należnych zaliczek płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia decyzji.

Dział IV.

Zryczałtowanie i scalenie podatku.

Art. 20. Upoważnia się Ministra Skarbu do zryczałtowania w drodze rozporządzenia poboru podatku od podatników, nie prowadzących ksiąg handlowych, bez ustalenia sum obrotu w poszczególnym przypadku. Ryczałtem mogą być objęte równocześnie podatek oraz należność za kartę rejestracyjną. Rozporządzenie Ministra Skarbu ustali również sposób zryczałtowania podatku oraz terminy płatności.

Art. 21. Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzenia w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami scalonego podatku obrotowego od obrotów, wynikających ze sprzedaży poszczególnych rodzajów towarów przez poszczególnych podatników, od wszystkich lub niektórych faz i rodzajów obrotów. Stawki tego podatku mogą być ustalone od jednostki wagi lub od sztuki. Na wniosek Ministra Skarbu przedstawiony w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania może Rada Ministrów ustalać stawki scalonego podatku obrotowego wyższe od stawek, jakieby wynikły ze zsumowania stawek podatku obrotowego za poszczególne fazy i rodzaje obrotów.

Dział V.

Ulgi.

Art. 22. Minister Skarbu może w drodze rozporządzeń zwalniać od podatku całkowicie lub częściowo poszczególne rodzaje świadczeń w całym Państwie lub na poszczególnych jego obszarach.

Art. 23. Urząd skarbowy (rewizyjny) może zwolnić od podatku podatników, których podatek nie przewyższałby kwoty 1.000 zł w stosunku rocznym.

Dział VI.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 24. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc wszelkie przepisy w przedmiotach nim unormowanych, a w szczególności:

1) ustawa z dnia 4 maja 1938 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 292) zmieniona dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 62);

2) dekret Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 4 listopada 1944 r. o dodatku wojennym do podatku obrotowego (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 59);

3) ustawa z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. 1944 r. Nr 15, poz. 86 i z 1945 r. Nr 12, poz. 66);

4) art. 96, 97, 98, 99 i 100 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404);

5) przepisy ustaw szczególnych, w częściach dotyczących podmiotowych zwolnień od podatku obrotowego.

2. Przepisy wymienione w ust. 1. stosuje się jednak do podatku obrotowego oraz do opłat rejestracyjnych, przypadających za czas do dnia 31 grudnia 1945 r.

Art. 25. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 26. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 lutego 1946 r. Nr 3, poz. 28).

16

D E K R E T
z dnia 8 stycznia 1946 r.

o rejestracji i o obowiązku pracy.

Bezprzykładne wyniszczenie Kraju i ludności przez hitlerowskiego najeźdźcę oraz przesunięcie granic państwowych wymagają od wszystkich obywateli wytężonej i owocnej dla ogółu pracy oraz jak najrychlejszego zagospodarowania odzyskanych terenów. Uchylania się od społecznie pożytecznej pracy Państwo Polskie nie będzie tolerować.

W związku z tym, na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Obywatele polscy oraz osoby zamieszkałe w Polsce, nie mogące wykazać się innym obywatelstwem:

mężczyźni w wieku od lat 18 do 55,
kobiety w wieku od lat 18 do 45,

obowiązani są zarejestrować się w urzędach zatrudnienia swego miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu, jeżeli nie mają miejsca zamieszkania.

Art. 2. (1) Nie podlegają obowiązkowi rejestracji:

a) posłowie do Krajowej Rady Narodowej,
b) osoby pełniące czynną służbę wojskową,
c) sędziowie, prokuratorzy, asesorzy i aplikanci sądowi,
d) funkcjonariusze państwowi i samorządowi oraz pracownicy przedsiębiorstw i zakładów pracy państwowych i będących pod zarządem państwowym i samorządowych,
e) profesorowie, docenci i pomocnicze siły naukowe polskich państwowych i prywatnych szkół akademickich,
f) osoby należące do wolnych zawodów, o ile są zarejestrowane jako wykonywujące zawód we właściwej izbie samorządu zawodowego albo w braku jej — uzyskały zezwolenie władzy administracyjnej ogólnej II-ej instancji na wykonywanie zawodu,
g) osoby utrzymujące się z prowadzenia gospodarstwa rolnego, leśnego, hodowlanego lub ogrodniczego oraz członkowie ich rodzin na terenie prowadzonego gospodarstwa zatrudnieni,
h) osoby duchowne i duszpasterze uznanych prawnie wyznań,
i) osoby zarejestrowane na podstawie innych dekretów o obowiązku pracy.

(2) Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej ustali sposób udokumentowania wobec władz i sądów zwolnienia od obowiązku rejestracji.

Art. 3. (1) Osoby, które utraciły podstawę uzasadniającą zwolnienie od obowiązku rejestracji, obowiązane są zarejestrować się w ciągu 2 tygodni.

(2) Osoba zarejestrowana powinna o każdej zmianie miejsca zamieszkania zawiadomić w ciągu 2 tygodni urząd zatrudnienia, który dokonał rejestracji.

Art. 4. Urząd zatrudnienia może powołać do pracy we wszelkich gałęziach i rodzajach pracy osoby zarejestrowane, stosownie do ich kwalifikacji, na okres czasu nie dłuższy niż dwa lata, przy czym nie jest związany dotychczasowym miejscem zamieszkania (pobytu) osoby podlegającej zatrudnieniu.

Art. 5. (1) Nie mogą być powołani do pracy w trybie przewidzianym w niniejszym dekrecie:

1) osoby nie podlegające rejestracji,
2) nauczyciele szkół prywatnych,
3) właściciele i pracownicy zakładów przemysłowych, rzemieślniczych, handlowych, o ile dany zakład pracy lub rodzaj pracy uznany został za pożyteczny dla gospodarki ogólnokrajowej lub miejscowej,
4) uczniowie szkół średnich i słuchacze wyższych uczelni,
5) osoby niezdolne do pracy wskutek trwałej choroby lub ułomności fizycznej,
6) kobiety ciężarne, karmiące lub sprawujące pieczę macierzyńską nad co najmniej jednym dzieckiem w wieku do lat 14.

(2) Nie mogą być zatrudnione mężatki, prowadzące gospodarstwo domowe w rodzinie, złożonej co najmniej z 3 osób, jeżeli choćby co do jednej z nich zachodzą warunki, określone w ust. (1) lub w art. 2 ust. (1).

Art. 6. (1) Osobom powołanym do pracy w trybie niniejszego dekretu urząd zatrudnienia powinien dać możność wyboru rodzaju, jako też wyboru miejsca pracy w jednej z paru miejscowości, jeżeli praca ma się odbywać poza miejscem dotychczasowego zamieszkania zatrudnionego.

(2) Wynagrodzenie i świadczenia na rzecz osób powołanych do pracy nie mogą być niższe niż wynagrodzenia i świadczenia na rzecz innych osób zatrudnionych na tychże stanowiskach w tej samej gałęzi pracy.

Art. 7. Terenowe rady narodowe przy współudziale przedstawiciela właściwej władzy przemysłowej powołane są do:

a) kontroli czynności urzędów zatrudnienia w zakresie wykonywania niniejszego dekretu,
b) kontroli i inspekcji co do zastosowania się do przepisów niniejszego dekretu pracodawców i osób podlegających rejestracji i powołaniu do pracy, przy czym mogą powoływać specjalne komisje.

Art. 8. (1) Kto nie dokona obowiązku zarejestrowania się (art. 1 i 3 ust. (1) podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 3.000 zł albo jednej z tych kar.

(2) Tej samej karze podlega, kto nie dokona zawiadomienia o zmianie miejsca zamieszkania (art. 3 ust. 2).

(3) Do orzekania powołane są urzędy zatrudnienia.

Art. 9. Kto podaje przy rejestracji (art. 1) dane niezgodne z prawdą podlega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 10. Kto wystawia niezgodne z prawdą świadectwo zatrudnienia lub inne świadectwo zwalniające od rejestracji lub od powołania do pracy, nadto takich świadectw używa podlega karze więzienia do lat 5, a nadto sąd może orzec utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych.

Art. 11. (1) Kto wbrew powołaniu do pracy (art. 4) nie stawi się do niej w wyznaczonym terminie podlega karze aresztu do lat 5 i grzywny albo jednej z tych kar, nadto sąd może orzec utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych.

(2) Ściganie przestępstwa określonego w ust. (1) następuje na wniosek urzędu zatrudnienia.

Art. 12. Urząd zatrudnienia może powołać do pracy osobę skazaną na mocy art. 8 — 11, przy czym przepisy art. 6 nie mają zastosowania.

Art. 13. (1) Minister Pracy i Opieki Społecznej określi w drodze rozporządzeń sposób dopełnienia obowiązku rejestracji i udokumentowania wobec władz i sądów spełnienia tego obowiązku, a także w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami określi rodzaje pracy (art. 5 ust. (1) pkt 3) pożyteczne dla gospodarki krajowej lub miejscowej.

(2) Minister Pracy i Opieki Społecznej określi w drodze zarządzeń ogłaszanych w Monitorze Polskim terminy rejestracji, a także zakres, sposób wykonania i czas trwania obowiązku pracy (art. 4) na poszczególnych obszarach Kraju i dla poszczególnych kategorii osób.

Art. 14. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Pracy i Opieki Społecznej, Odbudowy, Administracji Publicznej, Sprawiedliwości, Bezpieczeństwa Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu w porozumieniu z innymi zainteresowanymi ministrami.

Art. 15 Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Jan Stańczyk
w/z Minister Odbudowy:
Juliusz Żakowski
Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik
Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk
Minister Przemysłu:
Hilary Minc

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 lutego 1946 r. Nr 3, poz. 24).

17

OBWIESZCZENIE PREZYDENTA KRAJOWEJ RADY NARODOWEJ
z dnia 14 stycznia 1946 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 września 1944 r. o *organizacji i zakresie działania rad narodowych.*

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 19) o zmianie ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych, — ogłaszam w załączeniu jednolity tekst ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 22) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych: ustawą z dnia 31 grudnia 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 98), ustawą z dnia 6 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 93) i ustawą z dnia 3 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 19) z zastosowaniem nowej numeracji poszczególnych artykułów i ich części.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Załącznik do Obwieszczenia Prezydenta Krajowej Rady Narodowej z dn. 14.I. 1946 r. poz. 26.

USTAWA
z dnia 11 września 1944 r.
o organizacji i zakresie działania rad narodowych.

Z ofiarnej walki ludu polskiego,
z krwi patriotów przelanej ku chwale Ojczyzny,
z bohaterskiego znoju żołnierzy wolności,
z ducha braterskiej więzi Słowian

w walce z dziczą germańską
powstaje znów do życia Wolna i Niepodległa Polska.

My, członkowie Krajowej Rady Narodowej, zgromadzeni na uwolnionej Ziemi Polskiej, pomni obowiązku wobec Narodu, z którego woli zjednoczyliśmy się do czynu i walki, wierni zasadom Manifestu Lipcowego, — postanawiamy:

Rozdział I.
Powołanie rad narodowych.

Art. 1. § 1. Do czasu powołania stałej politycznej reprezentacji Narodu, w myśl zasad Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r., organem Narodu w zakresie ustawodawstwa oraz kontroli nad działalnością Rządu i w zakresie nadzoru nad radami narodowymi jest Krajowa Rada Narodowa.

§ 2. Jako organy planowania działalności publicznej oraz kontroli nad rządowymi i samorządowymi organami wykonawczymi działają gminne, miejskie, powiatowe i wojewódzkie rady narodowe (art. 28).

Art. 2. § 1. Struktura hierarchiczna rad narodowych jest następująca:

a) Krajowa Rada Narodowa,
b) wojewódzkie rady narodowe,
c) powiatowe rady narodowe,
d) miejskie rady narodowe,
e) gminne rady narodowe.

§ 2. Zakres działalności terytorialnej rad narodowych, wskazanych w § 1 lit. b — e, opiera się na podziale administracyjnym Rzeczypospolitej Polskiej z tym, że rady narodowe miast: Warszawy i Łodzi posiadają uprawnienia wojewódzkich rad narodowych; miejskie rady narodowe miast wydzielonych posiadają uprawnienia powiatowych rad narodowych, zaś miejskie rady narodowe miast nie wydzielonych — uprawnienia gminnych rad narodowych.

§ 3. W miastach, liczących ponad 200.000 mieszkańców, mogą miejskie rady narodowe powołać jako organy pomocnicze — rady dzielnicowe. Zasady powołania i zakres działania rad dzielnicowych ustala miejska rada narodowa.

Rozdział II.
Skład rad narodowych.

Art. 3. Udział w tworzeniu rad narodowych biorą wszystkie organizacje i zrzeszenia demokratyczno-niepodległościowe, które zgłoszą swoją działalność we właściwych organach Rządu i stoją na gruncie mocy obowiązującej ustawy konstytucyjnej z dnia 17 marca 1921 r.

Art. 4. Krajowa Rada Narodowa składa się:

1) z członków Krajowej Rady Narodowej, którzy zostali powołani przed uchwaleniem niniejszej ustawy,
2) z przedstawicieli delegowanych przez organizacje polityczne i gospodarcze, centralne zrzeszenia zawodowe i społeczne, działające na terytorium Rzeczypospolitej,
3) z przedstawicieli wojewódzkich rad narodowych oraz Rad Narodowych miast Warszawy i Łodzi w liczbie po 5 członków od każdej z tych rad,
4) z przedstawicieli organizacyj polskich za granicą, skupiających w swych szeregach obywateli polskich, o ile organizacje te podporządkowały się Krajowej Radzie Narodowej,
5) z dokooptowanych przez Krajową Radę Narodową, na wniosek jej Prezydium, wybitnych i zasłużonych przedstawicieli wojskowości, nauki, literatury, sztuki i pracy społecznej z tym, by liczba dokooptowanych nie przekraczała 1/4 ogólnej liczby członków Krajowej Rady Narodowej.

Art. 5. § 1. Organizacje polityczne wysyłają swych przedstawicieli do Krajowej Rady Narodowej na podstawie porozumienia się między sobą ich instancji kierowniczych.

§ 2. Liczbę przedstawicieli zrzeszeń zawodowych i społecznych ustali w każdym konkretnym przypadku Prezydium Krajowej Rady Narodowej, biorąc pod uwagę rzeczywistą rolę społeczną, wpływ i liczebność danej organizacji oraz zasadę, aby w Krajowej Radzie Narodowej były odpowiednio reprezentowane wszystkie niżej wymienione zrzeszenia:

a) robotnicze i pracownicze związki zawodowe,
b) organizacje i zrzeszenia zawodowe inteligencji pracującej,
c) organizacje rzemieślnicze,
d) organizacje rolnicze,
e) centrale i związki spółdzielcze,
f) organizacje i zrzeszenia przemysłowe i handlowe,
g) instytucje kulturalne i oświatowe,
h) stowarzyszenia pomocy i opieki społecznej,
i) organizacje młodzieży.

§ 3. Ogólna liczba członków Krajowej Rady Narodowej nie może przekraczać 444.

Art. 6. § 1. System przedstawicielstwa w wojewódzkich, powiatowych, miejskich i gminnych radach narodowych winien odpowiadać zasadom, wyrażonym w art. 4, pkt 1, 2, 5, oraz w art. 5 §§ 1 i 2 z tym, że liczba członków tych rad nie powinna przekraczać:

a) w radach wojewódzkich oraz w radach miast: Warszawy i Łodzi 120
b) w radach powiatowych 60
c) w radach miejskich, w miastach do 5.000 mieszkańców 16

ponad 5.000 do 10.000 mieszkańców . . . 24
ponad 10.000 do 25.000 mieszkańców . . . 32
ponad 25.000 do 40.000 mieszkańców . . . 40
ponad 40.000 do 60.000 mieszkańców . . . 48
ponad 60.000 do 120.000 mieszkańców . . . 56
ponad 120.000 do 200.000 mieszkańców . . . 64
ponad 200.000 do 250.000 mieszkańców . . . 72
ponad 250.000 mieszkańców 80

d) liczba członków rad gminnych winna wynosić nie mniej, niż 16 i nie więcej niż 36 osób, z uwzględnieniem w miarę możności przed-

stawicielstwa w radzie poszczególnych gromad wiejskich na terenie danej gminy.

§ 2. Narodowe rady gminne oraz miejskie w miastach nie wydzielonych delegują do rady powiatowej po jednym przedstawicielu z grona prezydium danej rady narodowej.

Narodowe rady powiatowe i rady narodowe w miastach wydzielonych (z wyjątkiem miast Warszawy i Łodzi) delegują po 2 przedstawicieli do wojewódzkiej rady narodowej z grona swego prezydium. Do rad narodowych miejskich nie wchodzą przedstawiciele innych rad terenowych.

Jeżeli wskutek delegowania przez rady niższych stopni swych przedstawicieli do rady wyższego stopnia, liczba delegatów przekroczyłaby połowę ustawowej liczby członków rady, — Prezydium Krajowej Rady Narodowej może ustalić dla poszczególnych rad odrębne zasady udziału przedstawicieli rad niższych stopni.

§ 3. Liczba członków dokooptowanych nie może przekraczać:

a) w wojewódzkich radach narodowych — 1/4 ogółu członków rady,
b) w powiatowych radach narodowych i radach narodowych miast wydzielonych — 1/5 ogółu członków rady,
c) w gminnych radach narodowych i radach narodowych miast nie wydzielonych — 1/6 ogółu członków rady.

Art. 7. § 1. Delegatami organizacyj, wymienionych w art. 4, mogą być osoby, które brały czynny udział bądź w walce zbrojnej z okupantem, bądź w cywilnej akcji samoobrony i oporu, włączając w to akcję propagandową, bądź też biorą udział w akcji odbudowy państwowości polskiej w zakresie politycznym, społecznym, gospodarczym lub kulturalnym, jeżeli ukończyły 21 lat życia.

§ 2. Nie mogą być delegatami osoby, obciążone zarzutem współdziałania z okupantem niemieckim w jego walce z Narodem Polskim, bądź też udziałem w walce bratobójczej z niepodległościowymi organizacjami demokratycznymi.

Art. 8. Prezydium każdej rady narodowej wyższego stopnia sprawdza w granicach swojej właściwości terytorialnej prawidłowość ukonstytuowania się rad narodowych niższych stopni.

Art. 9. Nowowprowadzeni członkowie Krajowej Rady Narodowej składają na ręce Prezydenta Krajowej Rady Narodowej, a członkowie terenowych rad narodowych — na ręce przewodniczącego właściwej rady, następujące ślubowanie:

„Ślubuję uroczyście, jako członek rady narodowej, według najlepszego mego rozumienia i zgodnie z sumieniem, rzetelnie pracować dla dobra Narodu Polskiego, stać na straży jego praw demokratycznych i czynić wszystko, w miarę swoich sił i uzdolnień, dla umocnienia niepodległości i pomyślnego rozwoju Rzeczypospolitej Polskiej".

Art. 10. Członkowie Krajowej Rady Narodowej używają tytułu „poseł do Krajowej Rady Narodowej".

Art. 11. Art. 21 i 22 Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r. mają odpowiednie zastosowanie do członków Krajowej Rady Narodowej.

Art. 12. Członkowie Krajowej Rady Narodowej mają prawo do bezpłatnego korzystania z państwowych środków komunikacyjnych na terenie całego Państwa.

Rozdział III.
Organy rad narodowych.

Art. 13. § 1. Rady Narodowe wybierają ze swego grona prezydium, złożone z przewodniczącego, jego zastępcy oraz 3 członków. Osoby, zajmujące stanowiska w administracji państwowej lub samorządowej na obszarze, podległym właściwości danej rady, oraz członkowie prezydium jakiejkolwiek innej rady narodowej mogą wchodzić w skład prezydium rady terenowej tylko za uprzednią zgodą prezydium rady narodowej wyższego stopnia.

W żadnym jednak razie nie mogą wchodzić w skład prezydium rady terenowej członkowie i pracownicy jej organów wykonawczych (wydziału wojewódzkiego i powiatowego, zarządu miejskiego względnie gminnego).

§ 2. Krajowa Rada Narodowa wybiera Prezydium, złożone z 5 do 7 osób; w skład Prezydium wchodzą: Prezydent, jego 2 zastępcy, Naczelny Dowódca Wojska Polskiego, oraz członkowie.

§ 3. Członkowie Prezydium Krajowej Rady Narodowej nie mogą jednocześnie zajmować stanowisk w administracji państwowej lub samorządowej.

Art. 14. Do Prezydenta Krajowej Rady Narodowej i jego zastępców mają zastosowanie wszystkie postanowienia Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r., dotyczące marszałka i wicemarszałków sejmu.

Art. 15 § 1. Pomocniczym organem Krajowej Rady Narodowej jest Biuro Prezydialne.

§ 2. Organizację Biura Prezydialnego i zakres jego działalności ustali rozporządzenie Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

§ 3. Mianowanie funkcjonariuszów Biura Prezydialnego na stanowiskach kierowniczych należy wyłącznie do Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

Art. 16. § 1. Do czasu zorganizowania Najwyższej Izby Kontroli Państwa (art. 9 Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r.), wszystkie kompetencje Najwyższej Izby Kontroli Państwa przekazuje się Prezydium Krajowej Rady Narodowej, które wykonywuje kontrolę przez specjalne Biuro Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

§ 2. Rząd, wszystkie ministerstwa i podległe im urzędy (nie wyłączając sądowych i prokuratorskich), instytucje, zakłady, przedsiębiorstwa itp. państwowe i samorządowe będą udostępniać Biuru Kontroli do wglądu znajdujące się w ich dyspozycji dokumenty finansowe (budżety, plany finanso-

wo-gospodarcze, dokumenty przychodowe i rozchodowe, księgi rachunkowe itp.), umożliwiać kontrolę mienia publicznego oraz pod publicznym zarządem się znajdującego (kasy, magazyny, inwentarz itp.), oraz udzielać wszelkich wyjaśnień w sprawach organizacyjnych, administracyjnych, gospodarczych i finansowych.

Art. 17. § 1. Rady narodowe powołują stałe komisje: finansowo-budżetową, oświatową i kontroli. W razie potrzeby mogą powoływać również i inne komisje. Tryb powoływania komisji ustali Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

§ 2. Rady narodowe, jako organ kontroli społecznej, mają prawo w swoim zakresie działania wyłaniania i wyznaczania nadzwyczajnych komisji dla poszczególnych spraw, z prawem wzywania świadków i rzeczoznawców oraz przesłuchiwania stron zainteresowanych.

Rozdział IV.
Funkcjonowanie rad narodowych.

Art. 18: § 1. Posiedzenia rad narodowych wojewódzkich, powiatowych, miejskich i gminnych odbywają się obowiązkowo przynajmniej raz na miesiąc, zaś Krajowej Rady Narodowej — przynajmniej raz na kwartał.

§ 2. Poza tym posiedzenie rady narodowej może być zwołane w każdym czasie przez prezydium rady z inicjatywy własnej lub też na wniosek przynajmniej 1/4 członków rady.

§ 3. Obecność na posiedzeniu rady narodowej jest obowiązkowa. Członek rady, opuszczający bez uzasadnionej przyczyny 2 posiedzenia, może być uchwałą prezydium rady pozbawiony mandatu. O pozbawieniu mandatu delegata zostaje powiadomiony odnośny organ wysyłający celem wysłania innego delegata.

§ 4. Każdej radzie narodowej przysługuje prawo zawieszania swych członków w prawach członkowskich zwykłą większością głosów i wykluczenia z rady większością 2/3 głosów. Organizacja delegująca ma prawo wysłać nowego przedstawiciela na miejsce wykluczonego członka rady.

§ 5. Wykluczonemu lub zawieszonemu członkowi przysługuje prawo odwołania się do rady narodowej wyższego stopnia. Odwołanie nie wstrzymuje wykonania uchwały w przedmiocie wykluczenia lub zawieszenia.

Art. 19. Rady narodowe winny być zwołane na sesję budżetową najpóźniej w styczniu przed rozpoczęciem roku budżetowego.

Art. 20. Do prawomocności uchwał potrzebna jest zwykła większość głosów, przy obecności przynajmniej 1/3 liczby członków, faktycznie powołanych, w myśl art. 4 i 6.

Art. 21. § 1. Rady narodowe zorganizowane są na zasadzie hierarchicznego podporządkowania się.

§ 2. Władzą zwierzchnią i nadzorczą wszystkich rad narodowych jest Krajowa Rada Narodowa, która ustala linię wytyczną i nadaje kierunek pracom innych rad narodowych.

§ 3. Krajowa Rada Narodowa może rozwiązać każdą bezpośrednio lub pośrednio hierarchicznie niższą radę narodową i zawiesić lub wykluczyć poszczególnych jej członków.

Art. 22. § 1. Każda rada narodowa niższego stopnia przedkłada hierarchicznie wyższej, terytorialnie właściwej, radzie narodowej sprawozdanie ze swej działalności nie później, niż dnia 15-go każdego miesiąca kalendarzowego.

§ 2. Sprawozdanie winno obejmować okres jednego miesiąca kalendarzowego.

§ 3. Odpisy protokółów posiedzeń rady winny być w trybie, przewidzianym w § 1, przedkładane nie później, niż dnia 7-go po odbyciu posiedzenia.

§ 4. Sprawozdania z działalności wojewódzkich rad narodowych winny być przedkładane w trybie, przewidzianym w §§ 1, 2 i 3 Krajowej Radzie Narodowej.

§ 5. Za wykonanie powyższych postanowień odpowiada osobiście przewodniczący rady.

Art. 23. Każda uchwała rady narodowej (wojewódzkiej, powiatowej, miejskiej i gminnej), pozostająca w sprzeczności z ustawą niniejszą lub innymi obowiązującymi przepisami, będzie uchylona w trybie nadzoru przez Krajową Radę Narodową.

Art. 24. Posiedzenia rad narodowych są jawne; w poszczególnych wypadkach rady narodowe mogą uchwalić tajność posiedzenia.

Art. 25. Krajowa i terenowe rady narodowe posługują się pieczęcią z Orłem Piastowskim.

Rozdział V.
Kompetencja rad narodowych.

Art. 26. § 1. Zakres działania Krajowej Rady Narodowej obejmuje:

1) ustawodawstwo;
2) planowanie działalności publicznej, w szczególności ustalanie budżetów i planów świadczeń w naturze;
3) ustalanie stanu liczebnego wojska oraz liczby mającego być pobranym rekruta;
4) kontrolę działalności organów wykonawczych, z punktu widzenia zgodności z ustawami i uchwalonymi planami, oraz polityki i celowości;
5) powoływanie i odwoływanie Naczelnego Dowództwa Wojska Polskiego;
6) uchwalanie w drodze ustawy podstawowych aktów gospodarki, jako to: zaciągania pożyczek, zbycia, zamiany lub obciążania nieruchomego majątku państwowego, przyjęcia gwarancji finansowych;
7) zatwierdzenie umów handlowych, celnych oraz stale obciążających Państwo pod względem finansowym;
8) uchwalanie w drodze ustawy nadzwyczajnych aktów politycznych, jako to: wypowiadanie wojny, zawarcie pokoju, zawarcie przymierza, wprowadzenie stanu wyjątkowego, wprowadzenie stanu wojennego, zatwierdzenie

międzynarodowych umów państwowych, wprowadzających przepisy prawne, obowiązujące obywateli polskich albo zmieniające granice Państwa, amnestia.

§ 2. W okresach między posiedzeniami Krajowej Rady Narodowej (art. 18, § 1 i 2) wszystkie jej uprawnienia, wymienione w art. 21 § 2 i § 3, art. 23, art. 25, art. 26 § 1 pkt 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, i art. 29 § 2 wykonuje Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

Art. 27. Poza uprawnieniami, przysługującymi Krajowej Radzie Narodowej z art. 26, Krajowa Rada Narodowa uprawniona jest do powołania w momencie, uznanym przez siebie za odpowiedni, Tymczasowego Rządu Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 28. Do kompetencji terenowych rad narodowych należy:

1) planowanie działalności publicznej, a w szczególności ustalanie budżetu oraz planu świadczeń w naturze;
2) kontrola działalności organów wykonawczych (rządowych i samorządowych) oraz instytucji i osób, wykonywujących funkcje zlecone w zakresie administracji i gospodarki publicznej z punktu widzenia legalności, celowości i zgodności z zasadniczą linią działalności Krajowej Rady Narodowej;
3) powoływanie samorządowych organów wykonawczych;
4) ustalanie zasad i warunków, na których organy wykonawcze samorządu mogą zawierać umowy w sprawie zaciągnięcia pożyczki, zbycia, zamiany lub obciążenia majątku nieruchomego;
5) uchwalanie regulaminów obrad rady i komisyj.

Art. 29. § 1. Niezależnie od uprawnień, przewidzianych w art. 28, radom narodowym może być, stosownie do postanowień, zawartych w art. 3 ust. 4 Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r., przekazany właściwy zakres ustawodawstwa.

§ 2. Przekazanie to może nastąpić tylko każdorazowo uchwałą Krajowej Rady Narodowej.

Art. 30. § 1. Prace każdej rady narodowej w zakresie planowania i budżetowania winny być zakończone przed dniem 1 kwietnia.

§ 2. Projekty planów (preliminarze budżetowe) winny być przedłożone przez właściwe organy wykonawcze Krajowej Radzie Narodowej i innym radom narodowym do dnia 1 stycznia.

§ 3. O ile do dnia 1 kwietnia dana rada narodowa nie uchwali budżetu lub przedłożonych jej planów, przewodniczący rady narodowej zarządzi ogłoszenie budżetu i planów w brzmieniu, zaprojektowanym przez organy wykonawcze.

Rozdział VI.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

Art. 31. § 1. Z chwilą przeprowadzenia wyborów powszechnych do przedstawicielstwa narodowego, na zasadach Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r., Krajowa Rada Narodowa ulega rozwiązaniu z mocy samego prawa.

§ 2. Do chwili ukonstytuowania się przedstawicielstwa narodowego kompetencje Krajowej Rady Narodowej, określone w ustawie z dnia 31 grudnia 1944 r. o zmianie ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 98), wykonywuje Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

Art. 32. Zmiana lub uchylenie mocy obowiązującej ustawy niniejszej może nastąpić tylko uchwałą Krajowej Rady Narodowej, powziętą większością kwalifikowaną 2/3 głosów przy obecności co najmniej połowy liczby członków Krajowej Rady Narodowej.

Art. 33. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezydium Krajowej Rady Narodowej, Prezesowi Rady Ministrów i właściwym ministrom, każdemu w zakresie jego działania.

Art. 34. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(Przedruk z Dz U. R. P. z dnia 5 lutego 1946 r. Nr 3, poz. 26).

18

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
z dnia 21 stycznia 1946 r.

o utracie mocy obowiązującej dekretów: o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego Polskie Linie Lotnicze „Lot" oraz o dodatku naukowym do uposażenia.

Na zasadzie art. 2 pkt 2) dekretu z dnia 29 września 1945 r. o zmianie i uzupełnieniu przepisów o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 305) oraz art. 1 pkt c) ustawy z dnia 15 sierpnia 1944 r. o tymczasowym trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 3) podaje się do wiadomości, że wobec nieprzedłożenia przez Prezydium Krajowej Rady Narodowej na IX Sesji Krajowej Radzie Narodowej do zatwierdzenia utraciły moc prawną:

1) dekret z dnia 18 lipca 1945 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego Polskie Linie Lotnicze „Lot" (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 138) i
2) dekret z dnia 6 czerwca 1945 r. o dodatku naukowym do uposażenia (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 152).

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 lutego 1946 r. Nr 3, poz. 20).

19

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 listopada 1945 r.

o ustaleniu ceny zapałek.

Na podstawie § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1931 r. w sprawie wykonania ustawy o monopolu zapałczanym (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 51), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 16 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 55) zarządzam, co następuje:

Hurtową cenę zapałek normalnego typu w obrocie krajowym ustala się od dnia 1 grudnia 1945 r. za skrzynię o zawartości 5.000 pudełek, po 48 zapałek przeciętnie w pudełku

na 3710 złotych franco stacja odbiorcza przy jednorazowym odbiorze co najmniej 100 skrzyń,

na 3850 złotych przy jednorazowym odbiorze poniżej 100 skrzyń bezpośrednio z magazynów fabryki zapałek.

W cenach powyższych mieści się przeciętny dodatek frachtowy i scalony podatek obrotowy.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 27 stycznia 1946 r. Nr 9, poz. 14).

20

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 stycznia 1946 r. L. D. III.59929/4164/7/45

w sprawie przyjmowania biletów skarbowych na należności Skarbu Państwa oraz na kaucje i wadia.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

W myśl postanowień dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 56 poz. 311) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14.XI.1945 r. o wypuszczeniu I emisji biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 318) — bilety skarbowe będą przyjmowane według ich bieżącej wartości przez kasy państwowe na spłatę wszelkich należności Skarbu Państwa z tym, że należność regulowana biletami skarbowymi nie może być mniejsza od wartości bieżącej biletów skarbowych, którymi dokonywana jest wpłata.

Przez wartość bieżącą biletu skarbowego rozumie się wartość nominalną biletu zwiększoną o sumę odsetek bieżących, obliczonych po zł 0,10 od każdego tysiąca złotych wartości imiennej biletu skarbowego za każdy pełny dzień od daty jego wystawienia do dnia wpłaty.

Bilety skarbowe będą ponadto przyjmowane przez kasy państwowe do dyspozycji władz, urzędów i instytucji państwowych na kaucje i wadia według *wartości imiennej* biletu skarbowego.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Kasy urzędów skarbowych, jako nie będące placówkami sprzedaży, wymiany i wykupu biletów skarbowch, są obowiązane jedynie do przyjmowania tych biletów na spłatę wszelkich należności Skarbu Państwa oraz na kaucje i wadia.

Biletów skarbowych, których termin płatności już minął, nie należy przyjmować ani na pokrycie należności Skarbu Państwa, ani też na kaucje i wadia.

A. *Przyjmowanie biletów skarbowych na należności Skarbu Państwa*

Z chwilą zgłoszenia się płatnika, przedstawiającego bilety skarbowe na pokrycie należności Skarbu Państwa, likwidator winien zażądać od niego wypełnienia w jednym egzemplarzu deklaracji wg. załączonego wzoru Nr 1.

Następnie likwidator ustala sumę należności Skarbu Państwa wraz z należnościami ubocznymi (odsetki, koszty egzekucyjne, grzywny, koszty ustalenia wartości przy podatku spadkowym itp.), po czym sprawdza prawidłowość sporządzonej przez płatnika deklaracji, oraz obliczonej przez niego wartości bieżącej przedstawionych biletów skarbowych.

Jeżeli suma należności Skarbu Państwa jest niższa od wartości bieżącej przedstawionego biletu skarbowego likwidator winien odmówić przyjęcia zapłaty bądź też, o ile płatnik przedstawił więcej niż jeden bilet, przyjąć taką ich tylko ilość, aby kasa nie była zmuszona do wypłacenia płatnikowi różnicy.

Sposób obliczenia wartości bieżącej biletów skarbowych ilustrują poniższe przykłady:

Przykład I.

Płatnik przedstawił w dniu 3 kwietnia 1946 r bilet skarbowy wartości imiennej 1000 zł z datą wystawienia 5 stycznia 1946 r.

Wartość bieżąca tego biletu na dzień 3 kwietnia 1946 r. wynosić będzie:

wartość imienna biletu	zł	1.000.—
odsetki od dnia 5.I.46 r. do dnia 3.IV 1946 r., t. j. za 27 dni stycznia, 28 dni lutego, 31 dni marca i 2 dni kwietnia (odsetki liczy się za pełne dni), razem za 88 dni à 0,10 zł.	zł	8,80
razem	zł	1.008,80

Przykład II.

Płatnik przedstawił w dniu 15 marca 1946 r. bilet skarbowy wartości imiennej 5.000 zł z datą wystawienia 7 stycznia 1946 r.

Wartość bieżąca tego biletu na dzień 15 marca 1946 r. wynosić będzie:

wartość imienna . . . . zł 5.000.—
odsetki od dnia 7.I.1946 r. do dnia 15.III.1946 r., t. j. za 25 dni stycznia, 28 dni lutego i 14 dni marca, razem za 67 dni à 0,50 zł. . . . . zł 33,50

razem zł 5.033,50

Po obliczeniu należności Skarbu Państwa i sprawdzeniu deklaracji płatnika likwidator zapisuje wpłatę zarówno do dziennika, jak i ksiąg rachunkowych na ogólnych zasadach, t. j. tak jak i wpłatę gotówkową, po czym pokwitowanie wraz z deklaracją płatnika doręcza skarbnikowi, celem pobrania należności.

Przyjęte w danym dniu na należności Skarbu Państwa bilety skarbowe odsyła kasa w tym samym dniu, a najpóźniej w dniu następnym do oddziału Narodowego Banku Polskiego, w którym ma otwarty rachunek żyrowy kasa zasilająca, zapisując równocześnie równowartość tych biletów w obrocie gotówkowym (wg. ich wartości bieżącej w dniu przyjęcia) na rozchód sum obrotowych — jako odesłaną nadwyżkę do kasy zasilającej.

Przesyłki biletów skarbowych do Narodowego Banku Polskiego przez kasy znajdujące się poza siedzibą Oddziałów N. B. P. należy uskuteczniać listami wartościowymi, przy czym koszt przesyłki pokrywa kasa za własnymi notami rozchodowymi z Dz. V § 11 budżetu Ministerstwa Skarbu. Bilety przesyłać należy przy wykazach wg. załączonego wzoru Nr 2. Wykazy te sporządza kasa w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, z których jeden przeznaczony jest dla N. B. P., drugi zaś stanowi dowód rozchodowy do wpisania równowartości odsyłanych biletów na rozchód. Deklarację płatnika wzór Nr 1 dołącza się do dowodów wpłaty.

B. Przyjmowanie biletów skarbowych na kaucje i wadia.

Na kaucje i wadia przyjmują kasy urzędów skarbowych bilety skarbowe wg. ich nominalnej wartości, t. j. bez doliczenia bieżących odsetek, tak jak i inne papiery wartościowe, stosując się w tym względzie do obowiązujących przepisów, a w szczególności do postanowień § 45 przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych, oraz §§ 15, 16, 19, 46 i 73 przepisów dla kas urzędów skarbowych (załączniki Nr 1 i 2 do Dz. U. Min. Sk. Nr 9, poz. 178 z r. 1935).

Wzory biletów skarbowych I emisji otrzymają kasy urzędów skarbowych (rewizyjnych) z Ministerstwa Skarbu w dniach najbliższych.

Izba Skarbowa wyda bezzwłocznie stosowne zarządzenia kasom podległych Izbie urzędów, zaopatrując je zarazem w potrzebne ilości druków wg. załączonych wzorów, które sporządzić należy we własnym zakresie, ewentualnie na powielaczu.

Dyrektor Departamentu:
Ivanka

MINISTERSTWO SKARBU
N. D. III. 59929/4164/7/45

Warszawa, dnia 25 stycznia 1946 r.

Delegaturom Ministerstwa Skarbu
do Spraw Celnych

przesyła się do wiadomości i analogicznego zastosowania.

Dyrektor Departamentu
Ivanka

MINISTERSTWO SKARBU
N. D. III. 59929/4164/7/45

Warszawa, dnia 25 stycznia 1946 r.

Wszystkim Władzom Centralnym
Dyrekcjom Monopolów Państwowych

przesyła się do wiadomości z nadmienieniem, że postanowienia powyższego zarządzenia będą miały analogiczne zastosowanie w odniesieniu do przyjmowania biletów skarbowych na kaucje i wadia oraz na pokrycie należności Skarbu Państwa, pobieranych przez ustanowione za zgodą Ministerstwa Skarbu kasy państwowe o pełnym zakresie działania, tudzież kasy przedsiębiorstw i monopolów państwowych.

Dyrektor Departamentu:
Ivanka

Załącznik Nr 1 do N. D. III. 59929/4164/7/45.

Do
. . . .
(Nazwa Kasy)

Na pokrycie . . . . . . przypadającej od . . . . . .
(rodzaj należności)
. . . . w . . . . . . składam
(nazwisko i imię podatnika)
wymienione niżej Bilety Skarbowe . . . . . .
Emisji 194. . . r.

Seria i Nr. biletu	Data wystawienia	Wartość imienna biletu	Oprocentowanie biletu na dzień wpłaty	Wartość bieżąca biletu	Uwagi
1	2	3	4	5	6
Razem					

. . . . , dnia . . . . . 194 . . . r.
miejscowość: . . . .
(podpis)

. . . .

Adnotacje Kasy Urzędu
Należność zł. . . . gr. . .
Wartość bieżąca składanych biletów zł. . . . gr. . .
do pobrania gotówką zł. . . . gr. . .
Zarachowano dnia . . . . . 194 . . . . pod poz. . . . . dn. . .

. . . .
(Likwidator) (skarbnik)

Załącznik Nr 2 do N. D. III. 59929/4164/7/45.

. . . .
(nazwa Kasy)
w . . . .

Do
Narodowego Banku Polskiego
Oddział w. . . . . . .

Przy niniejszym przesyła się niżej wyszczególnione Bilety Skarbowe . . . . Emisji 194. . . r. przyjęte na pokrycie należności Skarbu Państwa w dniu . . . . 194. . . r.

Seria i Nr. biletu	Data wystawienia	Wartość imienna biletu	Oprocentowanie po dzień przyjęcia	Wartość bieżąca biletu
Razem				

. . . . , dnia . . . . . 194. . . r.
Kierownik działu (Skarbnik)
Datownik
Poz. dz. rozchodu . . . .

21

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 27 stycznia 1946 r. L. D. V. 65513/1-18/138/45

w sprawie wpłat gotówki pobranej przez organa egzekucyjne.

Do
wszystkich Izb Skarbowych

Izby Skarbowe przedkładają wnioski o umorzenie należności podatkowych, przez płatników uregulowanych, jednak niezlikwidowanych w księgach bierczych wskutek tego, że pobrane przez poborców skarbowych sumy padły ofiarą rabunku. Z akt spraw przedkładanych przez Izby Skarbowe wynika, że niekiedy rabunek miał miejsce z powodu niezachowania należytej ostrożności względnie wskutek zbagatelizowania przepisów, obowiązujących w zakresie zabezpieczenia sum zainkasowanych przez organa egzekucyjne.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu poleca, aby Izby Skarbowe przypomniały organom egzekucyjnym o ciążącym na nich obowiązku należytego zabezpieczenia przed rabunkiem pobranych sum skarbowych.

W szczególności poborcy skarbowi są obowiązani do przestrzegania postanowień § 76 Instrukcji Egzekucyjnej z uwzględnieniem zmian wprowadzonych zarządzeniem Ministerstwa Skarbu z października 1945 r. L. D. V. 33176/2—4/23/45, według którego pobrane przez organ egzekucyjny sumy przekraczające 15.000.— zł winny być wpłacane niezwłocznie bez względu na miejsce pełnienia służby w kasie najbliższego urzędu pocztowego (P.K.O.) względnie nawet do niewłaściwego urzędu skarbowego, o ile jest bliżej położony niż urząd pocztowy. Wpłaconą gotówkę urząd skarbowy przekaże bezzwłocznie do właściwego urzędu skarbowego w trybie § 30 przepisów rach. kas. dla kas urzędów skarbowych.

Gdy jednak zajdzie uzasadniona konieczność odprowadzania większych sum — organ egzekucyjny winien w tym przypadku zażądać asysty Milicji Obywatelskiej, powołując się na przepisy art. 8 ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 5 z r. 1924, poz. 37).

Ministerstwo Skarbu zauważa, że winni nieprzestrzegania przepisów mają być pociągani do odpowiedzialności służbowej, gdyż zaniedbania organów egzekucyjnych, powodujące straty dla Skarbu Państwa nie mogą być tolerowane.

Dyrektor Departamentu:
Mgr. T. Dietrich

22

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 22 stycznia 1946 r. L. D. V/2-1/1/46 (Nr 22)

w sprawie nowelizacji przepisów P. E.

Do
wszystkich Izb Skarbowych
i Urzędów Skarbowych

W związku z ogłoszonym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 października 1945 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 292), Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na istotne zmiany, jakie rozporządzenie to wniosło do istniejącego stanu rzeczy.

Ogólnie biorąc, zmiany, wprowadzone powołanym rozporządzeniem, okazały się konieczne wskutek przekazania egzekucji należności z tytułu

świadczeń pieniężnych, przypadających związkom samorządu terytorialnego — tymże związkom, na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o wyłączeniu niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych spod egzekucji urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 241). W szczególności zmiany, wprowadzone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 26 października są następujące:

§ 1 p. 1. reguluje obecnie tryb postępowania w wypadku zbiegu egzekucji administracyjnej. Obecnie bowiem może się zdarzyć zbieg egzekucji, prowadzonej przez urząd skarbowy z egzekucją, prowadzoną przez gminę wiejską lub miejską, przeciwko temu samemu zobowiązanemu. W tym więc przypadku właściwa gmina, która jest władzą egzekucyjną, ma obowiązek przekazania akt egzekucyjnych właściwemu urzędowi skarbowemu, celem dalszego łącznego prowadzenia egzekucji.

§ 1 p. 2. dotyczy ogólnego kierownictwa i nadzoru nad całością wykonywania przepisów egzekucyjnych. Wprowadzona obecnie zmiana polega na tym, że kierownictwo i nadzór nad wykonywaniem tych przepisów przez władze samorządu terytorialnego należy do Ministra Skarbu w *porozumieniu* z Ministrem Administracji Publicznej. Ministerstwo Skarbu podkreśla, że na mocy § 1 p. 2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 241) władze samorządu terytorialnego obowiązane są stosować w postępowaniu egzekucyjnym — przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580).

§ 1 p. 5 i 6. dotyczy orzecznictwa w postępowaniu egzekucyjnym. Przepis ten wprowadza zasadę, że właściwą do rozstrzygnięcia odwołania od decyzji władz, którym powierzone zostało prowadzenie egzekucji administracyjnej, jest izba skarbowa.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przepis ten *nie ma zastosowania do zażaleń*, o których mowa w § 54 P. E., zażalenia bowiem mogą być wnoszone tylko na niezgodne z przepisami postępowanie *organów egzekucyjnych*. Jeżeli zatym zobowiązany wniósł zażalenie na niezgodne z przepisami postępowanie organu egzekucyjnego władzy samorządowej, uprawnionej do prowadzenia egzekucji, to zażalenie rozstrzyga właściwa władza egzekucyjna samorządowa, przy czym decyzja jej jest ostateczna (§ 54 P. E.). Natomiast odwołanie, wniesione od decyzji władzy samorządowej, wydanej w trybie postępowania egzekucyjnego, jak np. czy przedmiot, który zajął organ egzekucyjny, podlega zajęciu czy nie, czy stanowi część przynależną nieruchomości oraz inne odwołania, które są dopuszczalne tylko od decyzji władzy egzekucyjnej, którą jest urząd skarbowy bądź władza samorządowa, rozstrzyga wyłącznie i ostatecznie właściwa izba skarbowa (§ 51 P. E.).

§ 1 p. 3 i 7. dotyczą kosztów upomnienia i opłat egzekucyjnych. Zamiast dotychczasowej tabeli wprowadzona została stała opłata procentowa, która wynosi za upomnienie 1% zaległości wraz z karami za zwłokę. Opłaty za dokonane czynności egzekucyjne wynoszą 1%, 2% i 3%, w zależności od rodzaju dokonanych czynności egzekucyjnych. Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, iż podstawę obliczenia kosztów upomnienia jak i opłat egzekucyjnych stanowi ogólna suma zaległości *wraz z karami za zwłokę*, które według dotychczasowych przepisów nie były wliczane do podstaw obliczenia.

Zasadą ogólną, wypowiedzianą w p. 7 ust. 5 § 1 jest, że opłaty egzekucyjne, przewidziane w poszczególnych grupach a), b) i c), mogą być pobierane tylko raz jeden od tej samej zaległości, mimo, że w poszukiwaniu tej samej zaległości dokonano szereg czynności egzekucyjnych, wchodzących w skład jednej i tej samej grupy opłat.

Przykład 1.

Za zaległość w kwocie zł 5.000.— dokonano zajęcia ruchomości w dniu 15 stycznia 1946 r. Na tę samą zaległość dokonano dodatkowo zajęcia w dniu 20 stycznia 1946 r. Opłatę egzekucyjną należy obliczyć i pobrać tylko raz od ogólnej kwoty zaległości zł 5.000.— w wysokości 2%, t. j. zł 100.

Przykład 2.

Za zaległość w kwocie 4.000 zł dokonano zajęcia ruchomości w dniu 20 stycznia 1946 r. wartości zł 1.000.— Po otrzymaniu wiadomości, że zobowiązany posiada jeszcze wierzytelność w kwocie zł. 2.000.— u X) i zł 1.000.— u Y) dokonano zajęcia tych wierzytelności dnia 5 lutego 1946 r. Opłatę egzekucyjną należy obliczyć i pobrać raz jeden od sumy zaległości zł 4.000.—

Przykład 3.

Za zaległość w kwocie zł 10.000 zajęto ruchomości w dniu 20 stycznia 1946 r. wartości 12.000 zł, obliczając opłatę egzekucyjną w wysokości 200 zł. Po dokonanym zajęciu doszły inne zaległości w kwocie zł 1.500.— i w związku z tym dokonano dnia 25 stycznia na zaspokojenie tej ostatniej kwoty nowego zajęcia tychże ruchomości. Obliczyć i pobrać należy: dodatkowo opłatę egzekucyjną od kwoty zł 1.500 w wysokości 2%, t. j. zł 30.—

Przykład 4.

Za zaległość w kwocie 3.000.— zł. zajęto ruchomości w dniu 5 lutego 1946 r., obliczając opłatę egzekucyjną w kwocie zł 60.— Dnia 25 lutego na zajęte ruchomości rozpisano licytację. Obliczyć i pobrać należy dodatkowo opłatę egzekucyjną za

rozpisanie licytacji w wysokości 3% od całej kwoty zaległości, t. j. od 3.000 zł.

Gdyby w konkretnym przykładzie nastąpiły dalsze czynności np. sprzedaż z licytacji lub z wolnej ręki, żadne dodatkowe opłaty nie należą się, ponieważ wchodzą one w skład jednej i tej samej grupy C).

Wreszcie Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na wprowadzony powołanym rozporządzeniem Rady Ministrów szczególny tryb postępowania egzekucyjnego w odniesieniu do przedsiębiorstw, nieutrzymujących stałych zakładów.

Na ten odmienny tryb postępowania egzekucyjnego Ministerstwo Skarbu kładzie szczególny nacisk i liczy na to, że środki egzekucyjne, w jakie wyposażone zostały obecnie władze egzekucyjne, a mianowicie uprawnienia do natychmiastowej sprzedaży zajętych towarów w razie odmowy uiszczenia należności, przyczynią się wydatnie do wypłacalności nieuchwytnej dotąd grupy podatników.

Dyrektor Departamentu:
Mgr. T. Dietrich

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

OGŁOSZENIA

W rejestrze spółdzielni Sądu Grodzkiego w Ostrzeszowie wpisano dnia 26 października 1945 r. pod Nr. 17 przy firmie: „Rolnik" w Ostrzeszowie Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa z odpowiedzialnością ograniczoną: Niemiecki wpis o wykreśleniu firmy wykreślono z urzędu, uznając wpisy wykreślone przez b. Sąd niemiecki za obowiązujące nadal. „Rolnik" w Ostrzeszowie Spółdzielnia rolniczo-handlowa z odpowiedzialnością ograniczoną. Siedzibą jest Ostrzeszów. Członkowie odpowiadają dodatkowo za zobowiązania spółdzielni do wysokości pięciokrotnej każdego zadeklarowanego udziału. Przedmiotem przedsiębiorstwa jest kupno i sprzedaż na rachunek własny i komisowy wszelkich artykułów rolniczych, ziemiopłodów i czyszczenie ich, a ponadto dokonywanie obrotów handlowych w zakresie gospodarstwa, przemysłu i potrzeb produkcji rolnej. Udział wynosi 200 zł. i może być wpłacony ratami w wysokości conajmniej piątej części zadeklarowanych udziałów rocznie. Członek korzystający z kredytu w spółdzielni, zobowiązany jest zadeklarować sumę udziałów odpowiadającą przynajmniej dziesiątej części przyznanego kredytu. Członek zobowiązany jest do zadeklarowania dalszych udziałów, o ile kompetentne organa spółdzielni uchwalą, że zwrotów towarowych wzgl. dopłat nie wypłaca się gotówką, lecz przeznacza się na wpłaty na dalsze udziały. Członkami zarządu są: Józef Hebisz, Wacław Gibasiewicz, Józef Karliński.

Wszystkich poprzednich członków zarządu wykreślono.

Czasopismem do ogłoszeń jest „Poradnik Spółdzielni" i „Gazeta Ostrzeszowska". Gdyby ogłoszeń nie można było umieszczać w jednym z tych pism, wtedy zamieszczone będą w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu, aż do dokonania odpowiedniej zmiany statutu. Rok obrachunkowy trwa od 1 lipca do 30 czerwca. Zarząd składa się z dwóch lub trzech członków. Oświadczenia woli imieniem spółdzielni składają łącznie conajmniej dwaj członkowie zarządu. Wszelkie transakcje handlowe są prawnie skuteczne i obowiązują spółdzielnię dopiero wówczas, gdy są przez zarząd potwierdzone pismem podpisanym w ten sposób, że do firmy dołączają swe podpisy conajmniej dwaj członkowie zarządu. Niedozwolone są czynności i tranzakcje o charakterze czysto finansowym. Udzielać wolno tylko kredytu towarowego, który winien być dostatecznie zabezpieczony bądź hipotecznie, bądź poręczeniem, bądź papierami wartościowymi. Ponadto zarządowi nie wolno: przyjmować wkładów gotówkowych i pożyczek od osób prywatnych, przyjmować ziemiopłodów w depozyt lub na przechowanie, sprzedawać towarów na kredyt niečłonkom, udzielać kredytów gotówkowych. Zarządowi nie wolno bez zezwolenia rady nadzorczej: 1) nabywać, zbywać i obciążać nieruchomości ani zawierać umów tyczących się przebudowy nieruchomości, 2) przyjmować jakichkolwiek zobowiązań w aktach notarialnych i ugodach w sprawach zawisłych przed sądami powszechnymi, 3) nabywać udziałów w innych przedsiębiorstwach i przystępować do innych spółdzielni. Dla powyższych wypadków zezwolenia rady nadzorczej winny być pisemne, podpisane przez prezesa lub wiceprezesa w ten sposób, że do firmy spółdzielni dołącza się dodatek „Rada Nadzorcza", a pod tym dodatkiem podpisujący umieszcza swój podpis, dodając słowo „prezes" względnie „wiceprezes". W takim pisemnym zezwoleniu musi być podana data uchwały rady nadzorczej z oświadczeniem, że uchwała została powzięta na zebraniu zdolnym do uchwał w myśl § 31 statutu spółdzielni.

Po przeniesieniu powyższych wpisów pod Nr. R. S. 152 rejestru spółdzielni Sądu Okręgowego w Ostrowie wpisano tam tegoż dnia, że wpłynął wniosek o wpisanie obniżenia udziałów i zniesienia odpowiedzialności dodatkowej.

W rejestrze spółdzielni naszej usunięto odpowiedzialność dodatkową.

„Rolnik" Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa z odpowiedzialnością ograniczoną w Ostrzeszowie.

Sąd Okręgowy w Ostrowie. W rejestrze spółdzielni Sądu Grodzkiego w Koźminie Nr. R. Sp. 5 przy firmie: Bank Ludowy Spółdzielnia z odpowiedzialnością nieograniczoną w Borku wykreślono dnia 10 grudnia 1945 niemieckie wpisy o zajęciu przedsiębiorstwa na rzecz byłego państwa niemieckiego i o wykreśleniu firmy oraz uznano wpisy z przed 1.IX.1939 wykreślone przez b. sąd niemiecki za nadal obowiązujące. Dnia 10 grudnia 1945 przeniesiono wpisy obowiązujące pod Nr. 167 rejestru spółdzielni Sądu Okręgowego i wpisano, że członkami zarządu są: Jan Ofierzyński, Ludwik Jakubiak, Walenty Gregorowicz.

W rejestrze spółdzielni Sądu Okręgowego w Ostrowie Wlkp. wpisano dnia 1 października 1945 pod Nr. R. S. 69: przy firmie: Mleczarnia w Przybysławiu Spółdzielnia z odpowiedzialnością udziałami: Postanowieniem z dnia 27 sierpnia 1945 zarządził Sąd rejestrowy na zasadzie § 30 rozp. o rejestrze handlowym łącznie z § 3 rozp. o rejestrze spółdzielni wykreślenie z urzędu dokonanego przez b. sąd niemiecki wpisu wykreślenia firmy i uznał wpisy wykreślone przez b. sąd niemiecki za obowiązujące nadal. Wpisy nadal obowiązujące przeniesiono z urzędu pod Nr. 146. Tam wpisano jako członków zarządu: Stanisława Drygasa i Alberta Kniecińskiego. Wykreślono członków zarządu Antoniego Czarneckiego i Władysława Podlewskiego.

Sąd Okręgowy w Ostrowie wykreślił z urzędu przy firmie Samopomoc w Golinie, Spółdzielnia rolniczo-handlowa z odpowiedzialnością ograniczoną w rejestrze spółdzielni Sądu Grodzkiego w Jarocinie Nr. R. Sp. 42 niemiecki wpis wykreślający firmę i po przeniesieniu wpisów obowiązujących 1.9.1939 pod Nr. R. S. 180 rejestru spółdzielni Sądu Okręgowego wpisał jako członków Zarządu Jana Ignasiaka i Mikołaja Bernasowskiego, a wykreślił Ludwika Tomaszewskiego i Jana Rogulskiego. Nad wnioskiem powyższej spółdzielni o zarejestrowanie zmiany statutu w przedmiocie zniżenia udziałów i usunięcia odpowiedzialności dodatkowej wyznacza Sąd na zasadzie art. 73 ustawy o spółdzielniach rozprawę na dzień 10 kwietnia 1946 r., godzinę 10, pokój Nr. 41 Sądu Okręgowego w Ostrowie, wzywając na nią wszystkich wierzycieli, którzy mimo zgłoszenia się w terminie nie zostali zaspokojeni luh zabezpieczeni. Ostrów Wlkp., dnia 17 stycznia 1946 r.

Cena numeru niniejszego zł 30.—. **Prenumerata miesięczna zł. 30.—.**

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.
Ogłoszenia: za 1 milimetr szerokości 1 szpalty zł 6.—

Zakł. Graf. „AUTOMA", Warszawa, Wileńska 7.